

GEGARANDEERDE OPLAGE 16700 EXEMPLAREN (OPEN VOOR ACCOUNTANTS-ONDERZOEK)

DE STAD

AMSTERDAM

WEEKBLAD VOOR AMSTERDAM EN OMGEVING

HOOFDREDACTEUR ARTHUR TERVOOREN

4DE JAARGANG No. 14

15 cts.

VRIJDAG 27 JUNI 1924

DANKER'S HOEDEN EN PETTEN

Café-Concert „De La Paix”

Reguliersbreestraat 31-33, Amsterdam
Telefoon 5992

Middag- en Avondconcert.
Verlaagd tarief.

HOTEL „DU COMMERCE” KALVERSTR.

LUNCH f1.50, DINER f1.75
LOGIES f3.—

Zondagmiddag werd in het R.A.I.-gebouw een gymnastiek-demonstratie gehouden, waaraan ruim 1500 turners en turnsters deelnamen. Die allen waren leden van gymnastiekclubs der speeltuinverenigingen, aangesloten bij den Bond van Amsterdamsche Speeltuinverenigingen. Alle deelnemende turners en turnsters vertrokken des middags in optocht van den Speeltuin in het Wetering-plantsoen naar het R.A.I.-gebouw — voorop het „jongste” muziekkorps van Amsterdam, waarvan wij hierboven een afbeelding geven als inleiding tot de foto's, op de demonstratie betrekking hebbend, die men elders in dit nummer vindt.

**HELDER EN NIET DUUR
MODELWASSCHERIJ**

DE *Lēlie*

UITSLAG PRIJSVRAAG XXIV

De vraag die wij in deze Prijsvraag stelden was een vierregelig versje te maken op *Het Damterrein*. Wel kwamen er zeer veel versjes in, maar lang niet alle waren ze geestig of aardig. De beste laten we hier volgen, met de daarvoor toegekende prijzen:

Een gebaksschaal werd toegekend aan: P. van Maarleveld, gebouw „Liberty”, Leidschestraat hoek Keizersgr., Amsterdam, voor:

De bebouwing van het Damterrein
Heeft heel wat hersens ingespannen,
Maar zou dat niet het beste zijn:

'n Gebouw als archief voor „al de plannen”.

Een rookstel verkreeg A. J. P. L. Nooteboom, Zandvoortschelaan 117, Heemstede, voor:
Dit damveld van de stad kweekt hopelooze

dammers;
Die daarvoor plannen maakt doet steeds een
zet „ernaast”,
Noch haalt hij ooit een „dam”, wijl d' overman
hem „blaast”.

En 't spel duurt ook te lang! Vindt gij niet,
Amsterdammers?

Een kistje Spatram-sigaren kregen: F. J. Kock, Bloemgracht 166 I, A'dam, voor:

De midden-Dam-terrein-affaire,
Was in den Raad fluks van de baan,
Als men bij 't eindloos confereeren
Eens in dien modderpoel ging staan.

Corn. Vorst Jr., Fannius Scholtenstraat 58 I
A'dam voor:

Het Damterrein.

Dat veld
Kost geld,
Maar rent
Geen cent.

K. Polak, Korte Koningstr. 33, A'dam voor:
Wij hebben op het Damterrein
Een zanderige kunst-woestijn.

Het
bekende
adres
voor
prima
Optiek

Amstel 210

's Avonds na 6.30 gesloten

Zij is der domheid heiligdom

Daarom staat er een schutting om.

Een bus Amstel-cacao van een 1/2 pond wonnen:
M. Harmsen, Rustenburgerstr. 251 A'dam:
voor:

„Naatje” ging heen,
„De Bisschop” verdween,
„t Gemodder” alleen,
Dát blijft naar 'k meen.

F. Jeuken, Marnixkade 75, A'dam voor:
Eer men er toe overgaat Nederland droog

te leggen,
Zou ik ook nog wel een woordje willen zeggen,
Namelijk, dat men met het Midden-Dam-terrein

begint,
Omdat men daarmee de sympathie van ieder-
een wint.

Een doos luxe-postpapier kregen: A. te Pas,
Sumatrastraat 29, A'dam, voor:

Het Damterrein.

Door chronische besluiteloosheids-manium,
Prijkt hier geen gras, geen tulpje of geranium;
't Is permanent een kweekplaats voor malarium
Ons Amsterdamsche „reuze-insectarium!”

M. G. v. d. Noordaa, de Wittenstraat 74,
Amsterdam voor:

Van „dik hout” zaagt men planken
En zet z' om 't Damterrein.

„Dickhout” zorgt voor reclame,
Voor firma's groot en klein.

Een limonadekan met 1 flesch Ranja verwierf:
J. Greiser, Hugo de Grootkade 1 A'dam voor:

Het wonderfraaie Damterrein,

Dat „sieraad” van de Stad,

Het wordt bespot door groot en klein,

En blijft een vuilnisvat.

Een pak Five'O' Clock tea werd toegekend aan
C. H. v. d. Bergh, Jasmijnstraat 9, Amersfoort
voor:

Bewaar uw stadsschoon, Amsterdam!

Spaar alles, zij uw doel.

Hak om uw boomen, hou 't Rokin,

En spaar... „uw modderpoel”!

J. Kramer Jr., Orchideestraat 8, A'dam

Noord, voor:

Hoe lang nog moeten wij op den Dam

Dien raren rommel daar aanschouwen?

Plaats spiegels om dien modderpoel

Men ziet dan overal gebouwen!!!

Jac. D. Veldheer, Pieter Lastmankade 93,

Amsterdam voor:

Het moet toch op dat Damterrein

Een zonderlinge toestand zijn:

De grond ervan, zoo duur als goud,

Blijft waardeloos, wijl onbebouwd.

Aan tien der overige inzenders, bij loting aan-
gewezen, zal voorts nog een kunstplaat worden
toegezonden.

STOK'S RIJWIELHANDEL

WAGENAARSTRAAT 55-57 - TELEFOON ZUID 4801

Origineele „Raleigh”, - „Burgers E.N.R.”- en
„Germaan”-Rijwielen. - Zeer billijke prijzen

Desgewenscht gemakkelijke betalingsvoorwaarden.

FOTOGRAFEERT!

MET
EEN CAMERA VAN
WED. W. HOLST
AMSTERDAM

HARINGPAKKERSSTEEG
10, 14, 16 & 18

ABONNEERT U

OP HET WEEKBLAD „DE STAD AMSTERDAM”

Weg met de waschvrouw!

Ik wasch zelf!

Mijn prima kwaliteit
Gummi en Celluloid
Boorden, Fronts, Man-
chetten, Verpleegster-
boorden en manchet-
ten, Halfhemdjes voor
oude heeren enz.

zijn alleen met koud water af te
wasschen, jaren te dragen, van
het beste linnen strijkgoed niet
te onderscheiden, met knoop-
gatenversterking voorzien en
nemen beslist geen vuil aan.

Speciaal Huis:
ALEX HAASE, A'dam
Haarlemmerstraat 36

VRAAGT STEEDS
HOOGHOUT'S
VALENCIA en MORELLEN op Brandewijn

Firma H. J. HOOGHOUT, Groningen
Telegram-adres:
Valencia-Groningen
Telefoon 543

De meest aanbevelens-
waardige lectuur voor
ieder huisgezin is
DE
LEESBIBLIOTHEEK,

uitgaaf der
DRUKKERIJ BERGER
— DEN BOSCH —

Prijs per 12 deelen, besteld
bij den Boekhandel, f 3.50.
Franco per post f 4.—
Vooruit betaalbaar.

**- Adverteeren -
doet verkoopen**

Laat Uw premieplaat van
„De Stad” omlijsten bij
J. BARWEGEN
in Spiegels, Schilderijen en
Portretlijsten.

Specialiteit in het OMLIJSTEN
van alle soorten Platen.
Groote sortering Etsen.
ROSMARIJNSTEEG 6, AMSTERDAM
Tel. Centrum 2186.

STOOMWASSCHERIJ
NEERLANDIA
'T GOEDKOOPSTE
3DE HUGO DE GROOTSTRAAT
(HOEK FRED. HENDRIKSTR.)
TELEFOON 33908

Jogal

Snel en zeker werkend tegen
Rheumatiek | Verkoudheid
Hoofd- en | Griep
Zenuwpijn | Influenza

Togal-tabl. bij alle Apoth. en Drogisten verkrijgbaar.

Probeert ze heden

15 cent

INTEEKENBILJET.

Ondergeteekende verklaart hiermede zich te abonneren
op DE STAD AMSTERDAM à f 1.625 per drie maanden 1)
f 0.125 per week

Naam:

Adres:

1) doorhalen wat niet verlangd wordt

Bovenstaand inteeckenbiljet s.v.p. na invulling afgeven aan ons
bureau Heerengracht 131, of per post toezenden in open enveloppe
met postzegel van 2 cent gefrankeerd.

De Administratie van
„DE STAD AMSTERDAM”
HEERENGACHT 131

DE STAD

AMSTERDAM

WEEKBLAD VOOR AMSTERDAM EN OMGEVING

HOOFDREDACTEUR ARTHUR TERVOOREN

ABONNEMENTSPRIJS:

f1.62⁵ PER KWARTAAL OF 12½ CENT PER WEEK.
LOSSE NUMMERS 15 CENT.

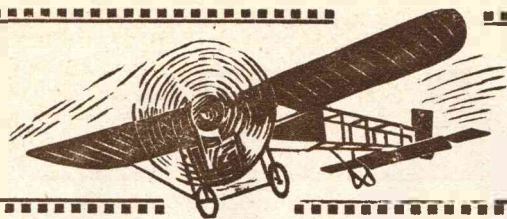
REDACTIE- EN
ADMINISTRATIE-ADRES:
HEERENGRACHT 131
TELEFOON 43304

ADVERTENTIEPRIJS:

50 CENT PER REGEL. :: BIJ CONTRACT BELANG-
RIJKE KORTING. :: VOORPAGINA EXTRA TARIEF.

Ter gelegenheid van haar 50-jarig bestaan heeft de Roei-vereeniging *De Amstel* roeiwedstrijden uitgeschreven, die Vrijdagavond, Zaterdag en Zondag op den Amstel zijn gehouden. Hierboven een kijkje op de rivier; weliswaar niet bepaald een wedstrijd-kiekie, maar daarom zeker niet minder aardig — eenige deelnemers aan den wherry-wedstrijd, gereed om naar den start te vertrekken.

Het Vliegveld van het Kasteel

Naar het Engelsch
van Heddon Hill
door A. T.

14

„Laat mij het woord maar doen, als dat noodig is,” zei Helen met bovennatuurlijke kalmte. Haar hart sloeg zeker heftig, want zij was bang voor den man, om wien heen de menschen vielen als herfstbladeren.

„Als je in deze kamer moet blijven, kijk dan tusschen de matrassen,” zei Tom nog uiterst zacht, voor de propagandist hen genaderd was.

„O, zuster, neemt u het mij asjebliet niet kwalijk,” begon hij, „het is mijn schuld, dat u zoo gestoord wordt. Ik had gehoopt nog tijdig te komen om dezen jongeman te waarschuwen, toen hij van zijn werk kwam, dat zijn kamer voor u was ingeruimd. En jou ook Baxter, moet ik mijn verontschuldiging aanbieden. Je zult Gowners kamer met hem moeten deelen, zoolang de zuster hier is. Mijn dochter is al vroeg naar bed gegaan, anders zou zij wel beter hebben opgepast dan een oude man, die over zijn werk in slaap viel en zijn plicht tegenover zijn gasten vergat.”

„O, maar zoo erg is het niet, mijnheer,” zei Helen geruststellend, „eigenlijk is het mijn eigen schuld, omdat ik toch in deze kamer ben gegaan, na jufvrouw Ambler gezegd te hebben, dat ik den heelen nacht bij den patiënt zou blijven. Maar ik ben slechts voor een paar minuten weggegaan, ik wilde even mijn koffer tje uitpakken.”

„Dank u, dat u me zoo vriendelijk mijn verzuim vergeeft,” zei de huischelaar. En toen, alsof hij plotseling aan iets anders dacht: „Ik wil hopen, dat mijnheer Baxter niet onaardig tegen u geweest is, omdat u zijn kamer hebt in beslag genomen?”

„O, neen, mijnheer, volstrekt niet,” zei Helen. „Mijnheer... Baxter, zei u?... was uiterst beleefd. In vergelijking daarmee was ik zelf misschien wel een beetje grof tegenover hen.”

„Ik had van mijn jongen vriend ook niet anders verwacht,” zei Ambler, „ik stelde de vraag alleen maar voor de vorm, zuster. Kom, vooruit nu, Baxter, naar Gowners kamer, hè, — laten we Thyne's goede engel nu maar weer alleen laten.”

Weer alleen begon Helen onmiddellijk de strooien matrassen te onderzoeken en vond ten slotte een gesloten enveloppe, waarmee zij aanstonds naar Thyne's kamer terugkeerde.

Na zich er van overtuigd te hebben, dat de patient nog buiten kennis was, bekeek ze de enveloppe zorgvuldiger en zag dat ze geadresseerd was aan dr. Learoyd en dat het adres door Tom was geschreven. Vermoedelijk bevatte zij de mededeeling waarvan Tom den vorigen Maandag slechts een kort bericht over den muur had kunnen gooien. Het leek haar verstandig, den inhoud in haar hoofd te prenten, voor de niet onwaarschijnlijke mogelijkheid, dat zij niet in staat zou zijn, den brief buiten het kasteel te smokkelen.

Zoo was ze na vijf minuten bekend met het geheim dat in de stallen een bankbiljetten-drukkerij was ingericht en op de hoogte met de manier, waarop die tegen echte werden verwisseld in de Bank van Grimes Boulton. Tusschen de regels door las zij ook, hoewel Tom dit onderwerp zeer discreet had behandeld, de onaangenaamheden die de houding van Calypso hem bezorgde.

In één opzicht evenwel was het document niet heelemaal bevredigend. Tom had blijkbaar geen tijd of gelegenheid gehad, om het tot het laatste oogenblik bij te werken. Er werd geen melding gemaakt van de misdaad, waarbij Tom zelf betrokken was, den moord op den kassier te Courtenay Peveril. Aan het ontbreken van bijzonderheden omtrent den

NEGENENTWINTIGSTE HOOFDSTUK.

„UWDIENSTEN NIET LANGER NOODIG.”

's-Morgens kreeg Tom order om zich gereed te maken voor een vlucht naar Courtenay Peveril. Hij was allesbehalve gesticht, toen hij vernam dat, wegens de ziekte van Thyne, Calypso hem zou vergezellen. Ambler was zelf aanwezig en overhandigde op het laatste oogenblik het lijvige valies aan het meisje. Denkend aan het lot van Aveling, keek Tom elk schroefje en moertje van zijn toestel zorgvuldig na, maar vond alles in orde.

Het was hem hoogst onaangenaam, dat hij moest vertrekken, zonder Helen te hebben weergezien. Des nachts had hij nog niets van deze vlucht geweten, anders zou hij haar nooit iets gezegd hebben van den

brief tusschen de matras, maar zou dien meegenomen en in Courtenay Peveril gepost hebben, liever dan haar te belasten met de bezorging van een stuk, dat, als het in haar bezit zou worden gevonden, zoo groot gevaar zou opleveren.

Hij troostte zich met de gedachte, dat Helen zelf wel het gevaar zou beseffen en dat zij zeer handig was. Zij zou er wel voor zorgen, niet gesnapt te worden met het stuk in haar bezit. Maar aan den anderen kant was het weer 'n opluchting voor hem, dat de ergste vijandin van zijn geliefde achter hem zou plaats nemen, en dus op het kasteel geen

kwaad zou kunnen stichten. De wetenschap dat Calypso achter hem zat, stelde hem gerust. Als dr. Learoyd kwam om naar den patient te zien, dan zou Helen hem den brief kunnen overhandigen, zonder bevreesd behoeven te zijn, dat Calypso het bemerkte.

Hij wist echter niet, dat een half uur nadat hij de lucht in gegaan was, toen de dokter zich aanmeldde, de portier hem den toegang weigerde.

„Zal niet gaan, dokter,” zei de portier, „mijnheer Ambler laat u beleefd groeten en zegt, dat uw diensten niet verder noodig zijn. Mijnheer Thyne voelt zich vanmorgen al veel beter. Wij hopen ook de verpleegster vandaag nog te kunnen laten vertrekken.”

De dokter betwijfelde deze spoedige beterschap. De toestand van den patient op den vorigen avond en het middel dat hij zelf hem had gegeven om dien toestand teweeg te brengen, waren voldoende redenen voor dien twijfel. Het zou echter nutteloos zijn bij den portier aan te dringen, daar zag de vent er heelemaal niet naar uit.

„Zoo,” zei hij opgewekt, „dat doet me plezier voor meneer Thyne. U kent echter wel aan mijnheer Ambler zeggen dat ik een behoorlijk bedrag op mijn nota zal zetten, voor deze onbeschofte behandeling. Het zou heel wat behoorlijker geweest zijn, mij te

UIT DEN OMTREK — ABCOUDE

Een fraai kiekje, vlak bij het dorp, op den Amsterdamschen straatweg.

dood van den armen Dillon hechtte Helen niet veel waarde; waarschijnlijk was dit hiervan het gevolg, dat de amateur-speurder geen bewijzen had weten machtig te worden, dat die dood aan misdadig opzet te wijten was.

Niettemin stond er genoeg in den brief, om de politie van de plaats aan het werk te zetten om nog niet eens te spreken van Scotland Yard. Ozias Ambler zou de mooie rol van drankbestrijding-propagandist moeten verwisselen voor de verachtelijke van den misdadiger. De mededeelingen in dezen brief gedaan, moesten zonder uitstel aan de autoriteiten worden medgedeeld, hetzij door overlegging van het schrijven zelf, als dit mogelijk was, hetzij uit haar mond.

Dat zou op twee wijzen kunnen gebeuren — of wanneer haar vader den patient in den morgen kwam bezoeken, of wanneer zij haar gebruikelijke vrije uur gebruikte voor een wandeling.

De mensch voorziet echter niet alles! Indien zij de instructies had kunnen hooren, die Ambler op datzelfde oogenblik aan den portier bij de poort gaf, dan zou Helen niet zoo'n kalmen nacht hebben doorgebracht, als nu het geval was.

ontvangen en mij persoonlijk te zeggen, dat mijn diensten verder overbodig waren."

"Ik heb slechts mijn opdracht uitgevoerd," riep de portier, als verontschuldiging, den zich naar den uitgang keerenden dokter na.

Een half uur later kwam de portier weer uit zijn schilderhuisje te voorschijn om een ander te woord te staan — ditmaal niet iemand die naar binnen, maar iemand die naar buiten wilde, namelijk de verpleegster. Deze liep kalm op de poort toe, maar Ambler's cerberus versperde haar den weg.

"Neemt u mij niet kwalijk, zuster," zei hij, "maar u kunt niet naar buiten."

Helen nam hem met toornigen blik van het hoofd tot de voeten op.

"Maar u hebt niet het recht mij tegen te houden," zei ze, "iedere verpleegster heeft recht op een uur per dag om frissche lucht te happen."

"Er is meer dan voldoende frissche lucht binnen de poort," was het grove antwoord, "niemand die op het kasteel werkt, wordt toegestaan door deze poort te gaan, vóór de beëindiging van zijn dienst. Ik zou eenvoudig mijn betrekking verliezen, als ik u doorliet."

Helen's hart klopte, ofschoon haar vast opelkaar geklemde lippen en haar min-

achtende blik haar teleurstelling niet in het minst lieten blijken. In haar bloese had zij den brief verborgen, waarin Tom's onthullingen stonden en die zij had gehoopt aan haar vader te overhandigen, wanneer deze den patient zou komen bezoeken, maar hij was op het afgesproken uur niet gekomen en daarom was zij de deur uit gegaan met de bedoeling om zoo spoedig mogelijk naar huis te gaan en haar vader daar den brief te overhandigen.

Maar evenals haar vader was ook zij niet van plan veel woorden vuil te maken tegenover den bulhond van den aartsschurk Ambler, zoodat zij op haar schreden terugkeerde en weer het kasteel binnenging. Het was binnen veersterf en terwijl zij naar boven liep ontmoette zij niemand; niettemin had zij het gevoel alsof zij bespionneerd werd. Thyne's toestand logenstrafte de woorden van den portier ten aanzien van zijn toestand. Hij lag nog steeds buiten kennis en ademde zwaar.

Zij had juist de lakens recht gestreken en de kussens opgeschud, toen Gowne in de deuropening verscheen. De kamer binnestappend, keek hij eerst naar den patient en wendde zich toen tot het meisje.

"Zuster Margaretha, of hoe u ook heet, de zieke zal het wel alleen stellen. U moet even met mij naar den heer Ambler. Doet u maar een schietgebedje, want hij schijnt, het niet te best met u voor te hebben."

Intusschen was de Hektor door Tom naar de landingplaats op het cricketveld van Courtenay Peveril gebracht.

Grimes Boulton zat in zijn privé-kantoor in de Bank te wachten op den afgezat van den man, die hem tot een hatelijke slavernij gedwongen had. Kwam hij niet spoedig, dan zou hij de echte biljetten aan de kas moeten geven en niet in staat zijn, den onverzadelijken geldhonger van zijn schoonbroer te stillen. Ted Carpenter's opvolger, de nieuwe kassier, was al

meermalen dien ochtend wezen vragen om nieuwe biljetten, daar hij er nog maar weinig in kas had.

De directeur had beloofd dat hij voor geld zou zorgen en gevraagd om den man van mijnheer Ambler uit Excombe, zoodra die kwam, bij hem binnen te laten. Hij koos de woorden waarin hij deze order gaf zeer zorgvuldig, zoodat de kassier niet kon vermoeden dat deze opdracht eenig verband hield met het tekort aan klein bankpapier.

Boulton was reeds eenigen tijd alleen in zijn kantoor, toen plotseling een deur van het vertrek geopend werd. Er waren twee deuren, de eene, een glazen, gaf toegang tot het gedeelte van de bank waar het publiek kwam, de andere, een zware houten, kwam uit op de gang, die naar de straatdeur voerde en waarin aan den tegenovergestelden kant de toegangsdeur tot Boulton's particuliere woning zich bevond.

De deur die nu geopend werd, was niet die, waarop hij den heelen morgen al met spanning had zitten turen, met het oog op het bezoek van den man van Ambler, maar de deur die nooit anders gebruikt werd, dan wanneer de directeur zich van zijn woning naar zijn kantoor begaf of wanneer hij een particulier bezoek kreeg tijdens de kantooruren.

getoond had, zich niet door haar te willen laten beheerschen. Het was Calypso niet ontgaan, dat de mogelijkheid bestond, dat Tom van dezen tocht gebruik zou kunnen maken, om het Kasteel te verraden en toen ze geland waren, had ze er op gestaan zelf het valies aan de Bank af te leveren. Tom op zijn beurt had haar niet alleen willen laten gaan, onder voorgeven, dat hij voor de goede aflevering verantwoordelijk was. Het was wel niet in den haak, dat hij het vliegtuig onbeheerd liet staan, maar hij durfde het meisje niet alleen te vertrouwen.

Geen van beiden besefte ten volle het gevaar dat zij liepen om gearresteerd te worden, wanneer zij herkend werden als personen die in het Hotel de Engel geweest waren op den dag van den moord op den kassier. Zij kwamen echter ongehinderd aan het bankgebouw.

Toen het tweetal het privé-kantoor van Boulton binnentrad, zonk deze bijna door den grond, bij het zien van het meisje, dat wist, dat ze zijn dochter was. Het was dan ook alles behalve aangenaam voor hem, dat die juist moest binnenkomen, op het oogenblik dat die andere vrouw, op wier geld hij het voorzien had, aanwezig was. Zijn zware onderkin viel hem op de borst en zijn matte oogen puilden uit hun kassen. En al dien tijd stond daar de would-be aanstaande mevrouw

Boulton, niet wetend wat van de zonderlinge houding van haar "aanstaande" te denken en keek Boulton strak aan, telkens haar oogen van hem afwendend naar Calypso.

Maar Boulton zou nooit de man geworden zijn, die hij was, als hij zich door zulke "kleinigheden" uit het veld liet slaan. Hij reikte Tom de hand en nam met een buiging het valies aan, dat Calypso hem overhandigde.

Het meisje had de tegenwoordigheid van geest om te doen alsof zij Boulton absoluut niet kende.

Met het valies in de hand liep Boulton naar de houten deur en

hield die open, met een uitnodigenden glimlach zijn eerste bezoeker

aanziende.

"Ik moet met deze heer en dame zaken bespreken," zei hij op een toon, die gelijk stond met een bevel.

De dame aarzelde een oogenblik en ging toen, na Calypso nogmaals strak te hebben aangezien, de deur uit.

De "bespreking" die nu volgde bestond alleen in het ledigen en weer vullen van het valies. Noch de directeur, noch zijn bezoekers, spraken over het incident, dat had plaats gegrepen op den dag waarop de vorige transactie had plaats gehad en evenmin vroeg Boulton, waarom er ditmaal twee personen kwamen, in plaats van een, zooals gewoonlijk. Het scheen dat hij hen maar het liefst zoo gauw mogelijk weer zag vertrekken. De manier waarop zijn "verloofde" het meisje, dat doorging voor Ambler's dochter, maar in werkelijkheid de zijne was, had aangestaard, beviel hem niet. Hij had zelf opgemerkt hoezeer het meisje op hem leek, toen zij, haar moeder en haar oom Ambler hem bezochten, en Ambler hem dwong tot medeplichtigheid aan hun misdrijf.

Tom, die deed alsof hij alleen lette op het verwisselen der biljetten, zag niettemin volkomen de emoties die op het gelaat der beide anderen zich afteekenden. Hij voelde dat er iets broeide. Weliswaar kon hij niet voor alles

UIT DEN OMTREK — ABCOUDE

Het vriendelijk dorp, zoodat men het, komend van Amsterdam, het eerst te zien krijgt.

Hij keek de lang niet mooie vrouw, die meende eens mevrouw Boulton te zullen heeten en daaraan het recht te kunnen ontleenen, hem hier te komen storen, alles behalve vriendelijk aan.

"Maar lieve," zei hij, zijn hand bij wijze van protest uitstrekkend, maar onmiddellijk werd hij in de rede gevallen met de woorden:

"Ja, ventlief, ik weet wel, dat je niet graag gestoord wordt op kantoor, maar nu is het toch wel noodzakelijk dat ik het doe. Ik heb vandaag wat geld van m'n deposito opgenomen, omdat ik m'n modiste een rekening moest betalen en die heeft drie van de pondsbiljetten die ik ontving geweigerd, omdat ze, zooals ze beweerde, valsch waren! Hoe kan dat nou; jij krijgt ze toch altijd regelrecht van Londen, niet?"

Boulton sperde den mond wijd open en wischte zich met zijn zakdoek het voorhoofd af, maar voor hij nog iets kon antwoorden werd de glazen deur geopend en diende een klerk aan:

"De heer en dame van mijnheer Ambler, die vragen om u te spreken, mijnheer."

De heer was Tom Baxter, Calypso de dame. De reden dat zij samen kwamen lag in het wantrouwen van de vrouw tegenover den man, die

Een moment uit de viering van den Sacramentsdag op het Begijnhof, waar als alle jaren een processie plaats had.

een verklaring vinden, maar het verbaasde hem toch niet in het minst, dat, toen zij weer buiten waren, op korten afstand van de Bank, de dame, die hij zooveel het privé-kantoor had zien uitwerken, op hem en Calypso toekwam.

„Wilt u even een eindje mee dezen weg in gaan,” zei ze, „ik moet u even spreken.”

Tom volgde haar onmiddellijk, maar Calypso aarzelde even. De straat die zij waren ingegaan liep dood en er stonden slechts uiterst eenvoudige, vervallen huisjes. Na een paar meter de straat ingelopen te zijn, keerde de vrouw, die hoopte eenmaal de deelgenootte van Boulbee's vreugden en zorgen te zullen worden, zich om en wendde zich tot Tom.

„U bent in dienst bij mijnheer Ambler van het Kasteel te Excombe,” zei ze op heeschen fluisterton, „u hebt daar een kameraad gehad, een zekeren Dillon. Is die door een ongeluk aan zijn eind gekomen, of werd hij vermoord?”

Tom deed een pas achteruit. Op die vraag was hij niet voorbereid. Voelend dat Calypso elk woord dat hij uitte in zich opnam, antwoordde hij, dat hij Dillon niet gekend had, daar hij eerst na diens dood in dienst gekomen was bij den heer Ambler.

Het eerlijke gezicht van den jongen man boezemde vertrouwen in en hij werd dan ook onmiddellijk geloofd. De dame richtte zich nu tot Calypso.

„Hoe lang woont u al bij mijnheer Ambler?” „Natuurlijk zoo lang ik mij kan herinneren — hij is mijn vader,” was het op niet al te vriendelijke toon gegeven antwoord.

De dame stoorde zich daaraan echter niet en vervolgde: „Dan moet u dus op het Kasteel geweest zijn, toen de jonge Dillon om het leven kwam. Wat is uw meening? Werdt hij vermoord?”

Tom keek het meisje in gespannen verwachting aan. Hij dacht aan de steenen hut op den rand van de rots, waar hij bang geweest was. En de wijze waarop Calypso zich gedroeg, bewees hem dat er reden voor zijn vrees was geweest. Haar boezem hijgde en zij bracht de hand naar haar keel, als om iemand die haar wilde wurgen af te weren; zij bevochtigde haar lippen, maar kon geen woord uitbrengen.

„Dank u, ik weet wat ik weten wilde. Ik zie wel wat uw meening is, zonder dat u die uitspreekt,” zei de dame, en met een koel glimlachje keerde zij zich van Calypso af en liep de straat uit.

De vlucht naar huis werd door het tweetal zwijgend afgelegd. Slechts eenmaal opende Calypso haar mond om de gedachte die zich aan haar opdrong onder woorden te brengen, maar nog juist intijds bedenkend, dat Tom van haar verhouding tot Boulbee niets kon weten en ook niet hoe deze aan zijn geld gekomen was, kleepte zij haar woorden in in den vorm van een vraag, om zodoende van Tom de bevestiging van haar eigen gedachten te krijgen.

„Wie zou die vrouw eigenlijk zijn?” vroeg ze. „Waarschijnlijk de vrouw van den bank-directeur,” antwoordde Tom, „maar zeker weten doe ik het niet; ik heb haar nog nooit gezien.”

Neen, zijn vrouw was het niet, dat wist Calypso wel beter, maar in elk geval Tom zag in haar toch dezelfde persoon, voor wie zij haar ook had aangezien, al gaf hij haar dan ook een verkeerden titel.

Toen zij op het vliegveld van het Kasteel daalden, stond Ambler hen daar op te wachten. Hij nam het bruine valies van Calypso aan terwijl Gownner kwam aanlopen, om hem te helpen het toestel in de hangar te bergen.

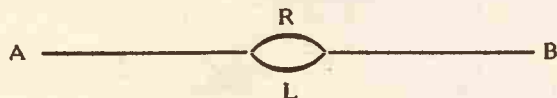
„Hoe is het met Thyne?” vroeg Tom, meer om iets te zeggen, dan omdat hij werkelijk belang in den toestand van den zieke stelde.

„O, die is veel beter,” zei Ambler op zijn vriendelijkste manier, hoewel zijn oogen Tom doordringend aanzagen. „Ik heb de verpleegster maar weggezonden. Daar zal je zeker wel blij om zijn, want nu kan je je eigen kamer weer terug krijgen.”

Gownner lachte.

PRIJSVRAAG XXVI

We hebben in ons land nog altijd enkele gedeelten spoorweg, die geen dubbel spoor hebben. De treinen in beide richtingen moeten dus over hetzelfde spoor loopen en, daar ze elkaar toch moeten kunnen passeeren, zijn hier en daar wissels aangebracht. Een dergelijk enkel spoor bestaat ook tusschen de plaatsen A. en B. Ongeveer halfweg bevindt zich de wissel, waarvan we het eene spoor R. (rechts) het andere L. (links) willen noemen.

Deze wissel is zoo groot, dat er juist een locomotief met 15 wagons op kan staan. Op een drukken vacatiedag werden echter zowel aan den trein die uit A als aan dien welke uit B vertrok vijf extra wagens aangehaakt, zoodat beide treinen uit 20 wagons bestonden.

De vraag die wij onzen lezers ter beantwoording voorleggen is nu:

Hoe kwamen de twee treinen elkaar op den wissel voorbij?

Oplossingen uitsluitend geschreven op een briefkaart worden ingewacht uiterlijk Zaterdag 5 Juli en moeten geadresseerd zijn aan Den prijsvraagredacteur van „De Stad Amsterdam”, Heerengracht 131, A'dam.

Voor goede oplossingen loven we de volgende fraaie en nuttige prijzen uit:

1 fraai rookstel, 1 marmeren klokje, 2 bussen Amstelcacao van 1 kilo, 2 bussen Amstelcacao van 1/2 pond, 2 dozen luxe post, 1 beschuitten, 2 flesschen Ranja C.P., 5 pakken Five o'clock tea, 10 boekwerken.

Victoria-Water

Oberlahnstein

is niet wrang of scherp als gefabriceerde en zoogenaamde kunstmatige minerale wateren, doch pétillant, smakelijk en opwekkend. Voor huishoudelijk gebruik bijzonder aanbevolen in heele Litereschroefflesschen, inhoudsprijs 32 cent.

DERTIGSTE HOOFDSTUK.

WAAR IS HELEN?

Tom was heelemaal in de war door het bericht van Helen's vertrek. Als het waar was, dan was alles in orde en zou zijn bericht spoediger buiten het kasteel zijn gekomen, dan hij had durven hopen. Op het oogenblik zou er dan door de politie-autoriteiten al wel druk over beraadslaagd worden. Hij twijfelde er echter zeer sterk aan, of het nieuws wel juist was. De spottende lach van Gownner en Ambler's houding overtuigden hem, dat er iets broeide.

En „iets”, waarvan Helen het middelpunt was, kon in dit milieu van misdrijf niet anders dan ontzettend zijn.

Hij ging naar zijn kamer en zag dat Helen's

koffer weg was en een blik tusschen de matrassen van zijn bed overtuigde hem, dat ook zijn brief, aan dr. Learoyd geadresseerd, was verdwenen. Oppervlakkig scheen het dus juist, dat Helen was vertrokken. Maar het kon ook heel goed het werk van Ambler en zijn trawanten zijn geweest, om hem hun mededeeling te doen gelooven. Dat moest hij uitvinden en wel spoedig.

Na zich wat verfrist te hebben ging hij zitten nadenken over wat hij dien dag aan de Bank had ondervonden. Het onderhoud in Boulbee's privé-kantoor had een belangrijk feit aan het licht gebracht: Calypso was de dochter van Boulbee, niet van Ambler; zij leken, trek voor trek, sprekend op elkaar.

En dan, de vrouw, die hij voor Boulbee's echtgenootte had aangezien, had hem herinnerd aan een gelaat, dat hij voor het eerst gezien had in den greep des doods, aan den voet van de rots op het Kasteel en later op de marmeren tafel in het lijkenhuisje van Excombe. Die vrouw geleek zoo op Dillon, dat zij niemand anders kon zijn dan zijn moeder.

Deze vrouw had ook, Tom had dat duidelijk opgemerkt, Calypso's gelaat met groote aandacht bestudeerd. Zij wist dus ook, dat Calypso de dochter van Boulbee was.

Alles wees er op, dat de bank-directeur op zijn minst een romantisch verleden moest hebben. Tom dacht aan den ouden man, die als Dillon's vader was opgetreden bij de lijk-schouwing en achtte het zeer onwaarschijnlijk, dat die de man was geweest der dame, die hij nu als Boulbee's echtgenootte meende te moeten aanzien en die, dat begreep Tom dadelijk, een waardevolle getuigenis zou kunnen afleggen, wanneer Ambler eenmaal gesnapt zou zijn.

Voor het oogenblik had hij echter aan al die wetenschap niets; allereerst moest de vraag beantwoord worden, waar Helen gebleven was. Dat ze het Kasteel verlaten had, daaraan geloofde hij geen oogenblik. En als zij was betrappt met zijn brief bij zich, wie zou zeggen, wat er dan met haar gebeurd zou zijn.

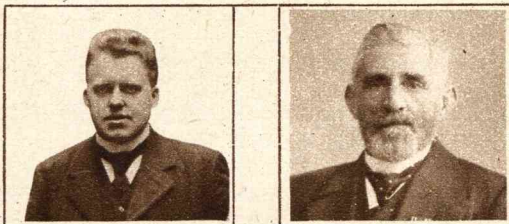
Eén ding was dadelijk te constateeren. Ambler had gezegd, dat de verpleegster was ontslagen, omdat Thyne zoo goed als beter was. Thyne's kamer was op dezelfde gang als de zijne, hij zou zich dus even gaan overtuigen. Als men zag dat hij naar Thyne's kamer ging, dan was er nog niets verbeurd; het was immers niet meer dan natuurlijk, dat hij even naar zijn vlieg-kameraad kwam kijken.

De deur van Thyne's kamer was niet gesloten. Thyne was er niet meer en al wat zijn eigendom was, was uit het vertrek verdwenen. Het bed was opgemaakt en de washtafel schoon gemaakt. Het scheen, dat Thyne niet alleen beter was, maar dat hij, of buiten het Kasteel gebracht was, of een andere kamer had gekregen.

Hoe dit ook zij, hij moest in elk geval in zooverre hersteld zijn, dat hij zijn bed kon verlaten en de hoop dat Helen in veiligheid was, steeg bij Tom weer eenigszins. Tenzij de schurken die het Kasteel bewoonden, om welke reden dan ook, hun vroegeren medeplichtige hadden uit den weg geruimd, moest deze in zooverre hersteld zijn, dat hij geen verpleegster meer noodig had.

Maar hoe dan dien snijdenden toon in Ambler's stem te verklaren, hoe Gownner's afgrijselijke lach?

(Wordt voortgezet)

Links: Notaris H. C. Jukkenekke, een bekende figuur in Amsterdam, die de vorige week in de stoomtram tusschen Huizen en Bussum plotseling is overleden. Rechts: De heer J. W. Smit, vroeger centraal voorzitter van den R. K. Volksbond, zal in de eerste helft der volgende maand zijn 50-jarig lidmaatschap herdenken in het zangkoor der parochiekerk van St. Anna. Het jubileum zal gevierd worden op Zondag 13 Juli.

TER WILLE VAN HET
HONDJE

Ik zat heerlijk in een langen stoel in den tuin, dicht bij ons rozenperk, toen Mien m'n avond kwam bederven.

„Zeg Jan,” zei ze, „weet je wel, dat je vreeselijk dik wordt?”

„Wie? Ik?”

„Ja, jij!”

„Zoo,” zei ik en de conversatie vlotte verder niet. Mien streelde den hond en keek toen weer naar mij.

„Ik kan dikke mannen niet uitstaan,” zei ze opeens.

„Dan ben je heel anders dan de vrouw van Julius Caesar,” zei ik.

Mien keek me verbaasd aan.

„De vrouw van Julius Caesar? Wat bedoel je?”

„Nou, Julius Caesar hield van dikke mannen — volgens Shakespeare ten minste — en zijn vrouw zal het wel met hem eens zijn geweest. In een gelukkig huwelijk zijn man en vrouw het altijd met elkaar eens.”

„Ik heb nooit geweten, dat Julius Caesar zoo gelukkig was,” zei Mien.

„In elk geval is hij nou gelukkig, want hij is dood!” snauwde ik.

„Hoor eens,” zei Mien, „je moet meer beweging nemen.”

„Lieve hemel,” zuchtte ik, „kan je me dan niet met rust laten?” Ik stond op.

„Je wil zeker 't gras gemaaid hebben! Waarom kunnen jullie vrouwen nooit ronduit zeggen wat je wilt?”

Mien keek me uit de hoogte aan.

„Ik vraag je heelemaal niet om 't gras te maaien! Wat jij noodig hebt, is een flinke wandeling iederen avond. Een prettige wandeling van 'n goed uur.”

„Er zijn geen prettige wandelingen van 'n goed uur,” zei ik. „Na een half uurtje is de pret van iedere wandeling af.”

Maar och, als je vier jaar getrouwd bent, dan geef je ten slotte toch je vrouw haar zin. Ik ging dus naar de gang om m'n hoed te halen. Onderweg keek ik in den spiegel — nou ja, m'n vest zat wat nauw, maar ik had ook al m'n zomerondergoed aan.

„Jan!” riep Mien me na.

„Wat is er nou weer?”

„Vergeet niet den hond mee te nemen!”

Ik wachtte en zag den hond aankomen. Hij waggelde op z'n pooten en zijn vette nek zwabberde over z'n halsband.

„O zoo,” dacht ik bij mezelf, „is dat de kwestie!”

Drie avonden ging ik met den hond wandelen en als ik dan doodop thuis kwam, lag Mien heerlijk in mijn stoel, met 'n doos chocolaadjes naast zich.

Opeens kreeg ik mijn kans. Mien had een nieuw corset gekocht. Ik zag het boven liggen terwijl zij uit was. In een wip had ik 't ding onder m'n jas verstopt en in den winkel ging ik het ruilen voor een ander, dat twee nummers kleiner was.

Den volgenden avond zag Mien er bedrukt uit.

„Zeg, vind jij, dat ik dik word?” vroeg ze.

„Nou dik — dik, — maar natuurlijk, als je de dertig voorbij bent, dan —”

„Hou je mond!” zei Mien spinnijdig. „Kom maar liever eten.”

Zij had hoofdpijn en nam daar een glas water bij. Anders gebruikte ze niets.

Na tafel stond ik dadelijk op.

HET EENIGE
GENEESMIDDEL

Als je 's-nachts niet kan slapen en je hart schriklijk klopt,

Nu eens blij bent, dan treurig, je gemoed overkroopt.

Als je gaat door het leven, als in één langen droom,

En je trilt, of je lichaam altijd staat onder stroom,

Als je 's-avonds steeds thuis zit en je stamkroeg versmaadt,

Zondags heel in je eentje in het Park wandelen gaat,

Als je hersens je pijn doen en je glimlacht toch nog,

Waarom wacht je dan langer... trouw haar dan toch!

A T.

AMSTERDAMMERTJES

VOORJAARSUITSTAPJE.

Ze hadden vacantie, natuurlijk, want het was voorjaar en Paschen en moeder kon die drie op haar benauwd bovenkamertje niet hebben. Bovendien was ze „an de schoomaak.”

„Fruit de straat op. Gaane jelle maar 'n beetje naar buiten!” had ze tot de oudste twee gezegd.

„Magge me dan brood en drinke mee moe?”

Moeder had geknikt, en een heel brood in dikke sneedjes gehompt, er wat margarine opgesmeerd, een kruik met water en melk gevuld, en toen was ze weer aan haar werk gegaan.

„Merietje mot mee hoor! Dan ken 'k opschieten!” had ze gezegd.

Merietje mee? dat kleine ding van vier jaar? Die kon niet zoo lang loopen, en ze wilden naar buiten. 't Was een tegenslag voor de twee jongens, maar er was niets aan te doen en ze haalde een grooten ouden poppenwagen te voorschijn. Die had moeder nog eens gekregen van een mevrouw waar ze werkte. Het was zoo'n groote wagen, dat Merietje er best in kon zitten als ze moe was!

Kees droeg 't brood en de melk, Henk den wagen naar beneden, en 't pak brood en de kruik gingen erin. Met Merietje tusschen hen in sjokten ze toen het Jordaansteegje uit, de Marnixstraat over en den Haarlemmerweg op. Maar even buiten de stad, waar het juist zoo mooi begon te worden, was Merietje al moe.

„Dan mot ze in de wagen,” zei Henk.

„Ze kan der niet in, met dat pak brood,” meende Kees.

„Draag jij 't dan.”

„Zet 't recht op. Kijk zoo!”

Met een zette Kees het pak boterhammen recht op en toen liet het papier los en de toren van Babel van zoowat zestien sneedjes brood rolde omver.

„Stommeling! Uilskuiken,” schold Henk en pakte moeizaam het brood weer in, zette Merietje er bovenop, maar het kind zat te hoog. De kruik eruit, weer 't kind erin dat zich krampachtig aan den rand van den wagen vast hield. Een paar stappen verder rolde Merietje uit het voertuig en zette een vervaarlijke keel op.

Kees stopte haar een zuurtje in den mond; 'n zuurtje, dat hij bij den kruienier toegekregen had, en al een paar uur vast geplakt zat in zijn jaszak.

Merietje zweeg en kauwde op 't zuurtje.

Henk pakte de rol boterhammen, zette de kruik op den grond, opdat Kees die kon dragen. Kees bonkte Merietje in den ledigen wagen, zoodat het kind nu goed zat, als je 't tenminste goed wilt noemen in een poppenwagen te zitten, met 't hoofd tegen den rand en de beentjes over den rand er tegenover. Voort sukkelde het drietal. De kruik bleef vergeten op den grasrand liggen totdat vijf minuten later Kees terug kwam hollen om hem op te pikken en dan met

broer en zus 't voorjaarsuitstapje te vervolgen.

T. L.

EEN MOOIE VANGST.

„Nou maar weer m'n gewone wandeling om slank te worden!” zei ik vroolijk.

ROOKT

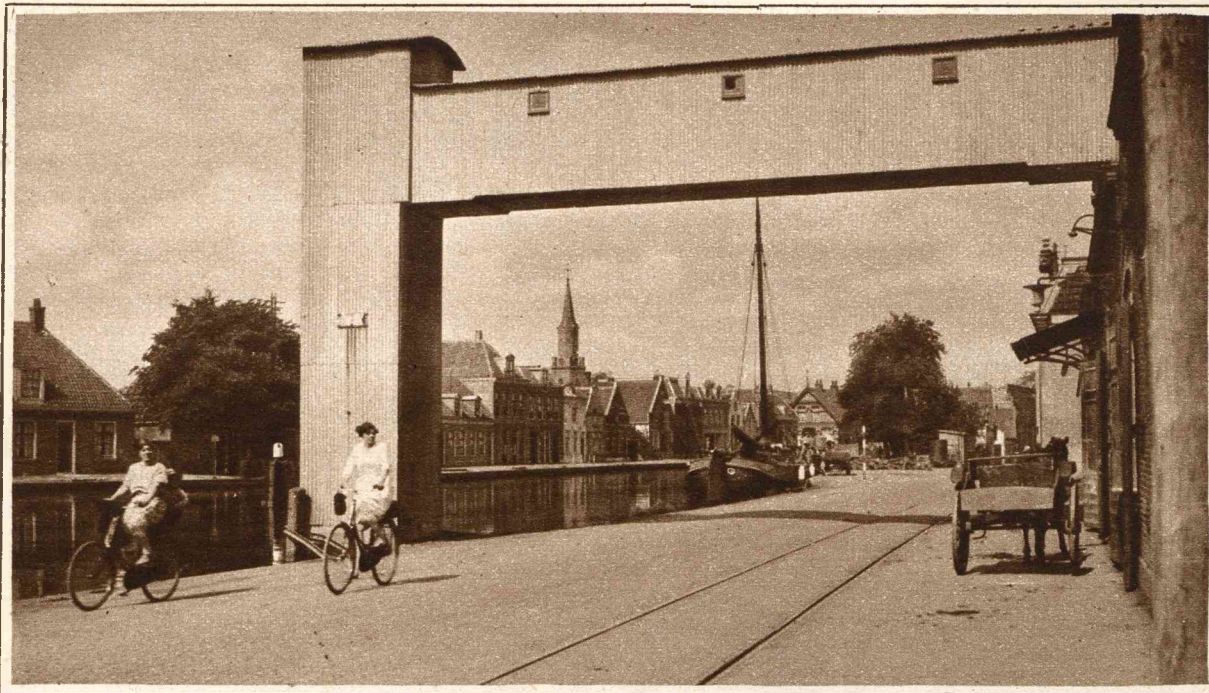
Spa tram

„Zou je van avond niet eens thuis willen blijven?” opperde Mien. „De meid is uit en een van ons moet thuis blijven. En de hond wordt zóo dik — ik moet hem noodzakelijk eens laten rennen.”

O zoo!

H. D.

UIT DEN OMTREK — LANGS DE

Een aardig doorkijkje in Diemen.

Ook Muiderberg heeft zijn strand al is het geen Zandvoort.

De voorgevel van het Muiderslot met toegangsbrug

Aan de lijn. Iets wat men langs de Muider trekvaart nog vaak kan zien.

De soldaten in de vesting Naarden tijdens een militaire o

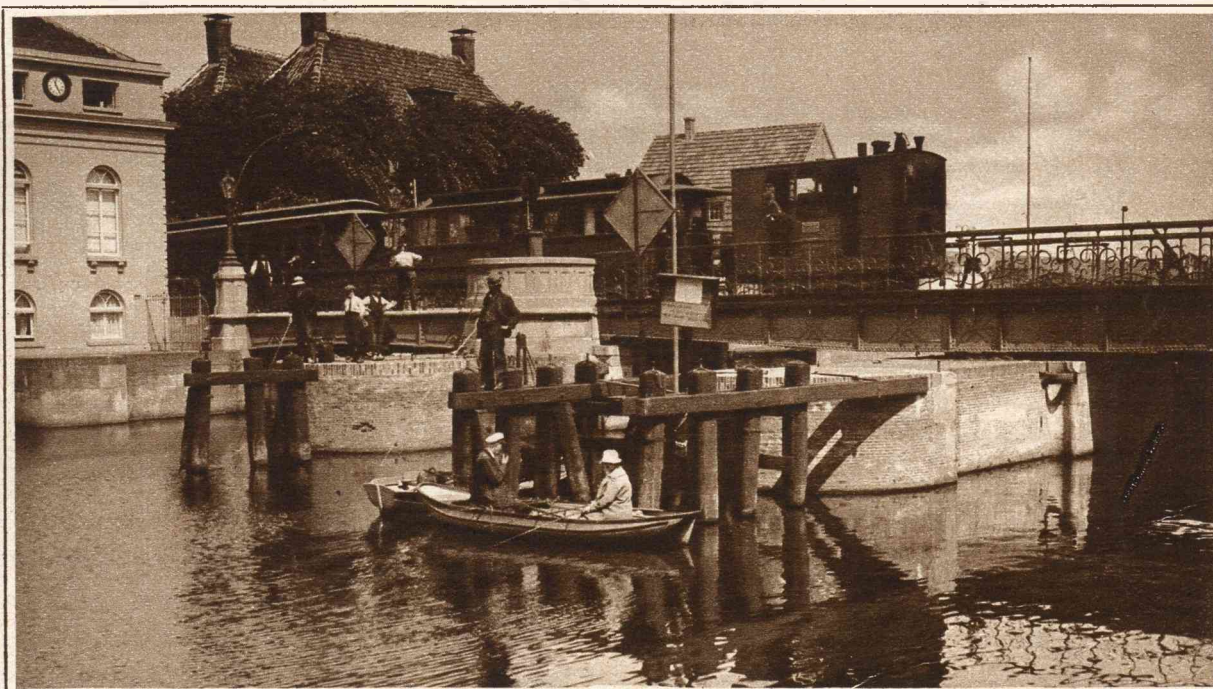
INGS DE GOOISCHE STOOMTRAM

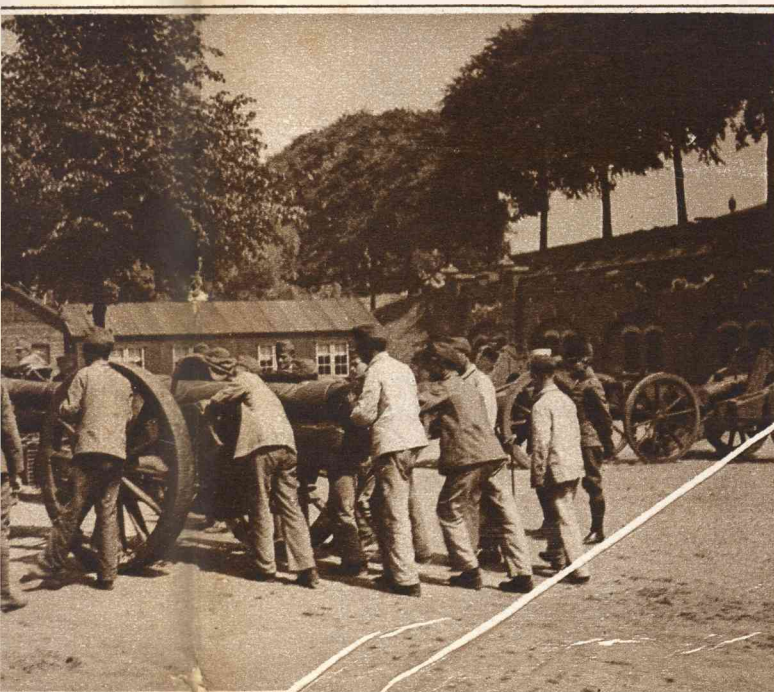
in het Muiderslot met toegangsbrug over de gracht.

De Comenius-poort te Naarden.

De bekende tolbrug te Muiden. Een lievelingsplekje voor hengelaars.

ing Naarden tijdens een militaire oefening met het kanon.

Gezellig buurpraatje. Een drietal, dat men geregeld op de bank in het Comenius-plantsoen ziet.

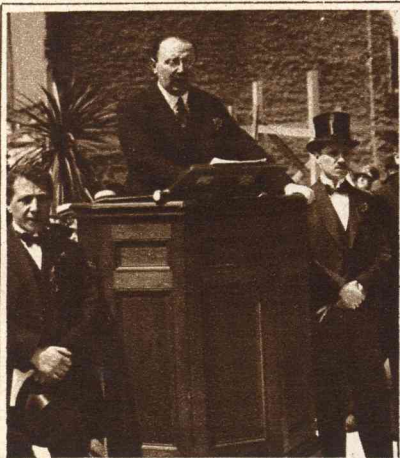
MOOI AMSTERDAM

Amsterdam is, hoeveel er helaas ook gesloopt wordt, nog altijd rijk aan mooie hoekjes. Hier brengen we er weer eens een in beeld, dat met zijn oude geveltjes en het bruggetje, dat, al zijn dan ook jammer genoeg de oude steenen bogen door een ijzeren balk vervangen, tenminste nog zijn sierlijke eenvoudige leuning heeft, een lust is om naar te kijken. — Kromboomsloot, hoek Dijkstraat.

STADSNIEUWS

De eerste steenlegging voor het nieuwe gebouw van de Joodsche Invalide heeft deze week onder groote belangstelling plaats gehad. Hierboven, links, geven we een foto van de plechtigheid en rechts het leggen van den steen door Wethouder S. Rodriguez de Miranda. Hieronder laten wij volgen de vier sprekers, die achtereenvolgens het woord voerden.

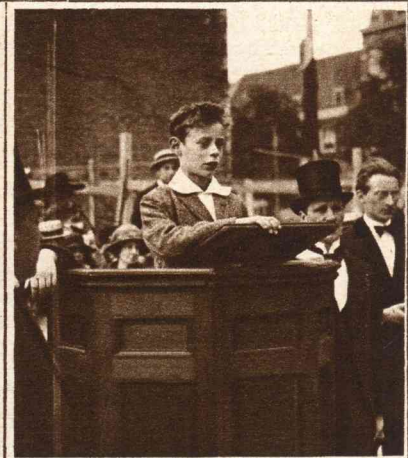
A. van Dam, voorzitter der J. I.

Rabbin dr. M. de Hond voert het woord.

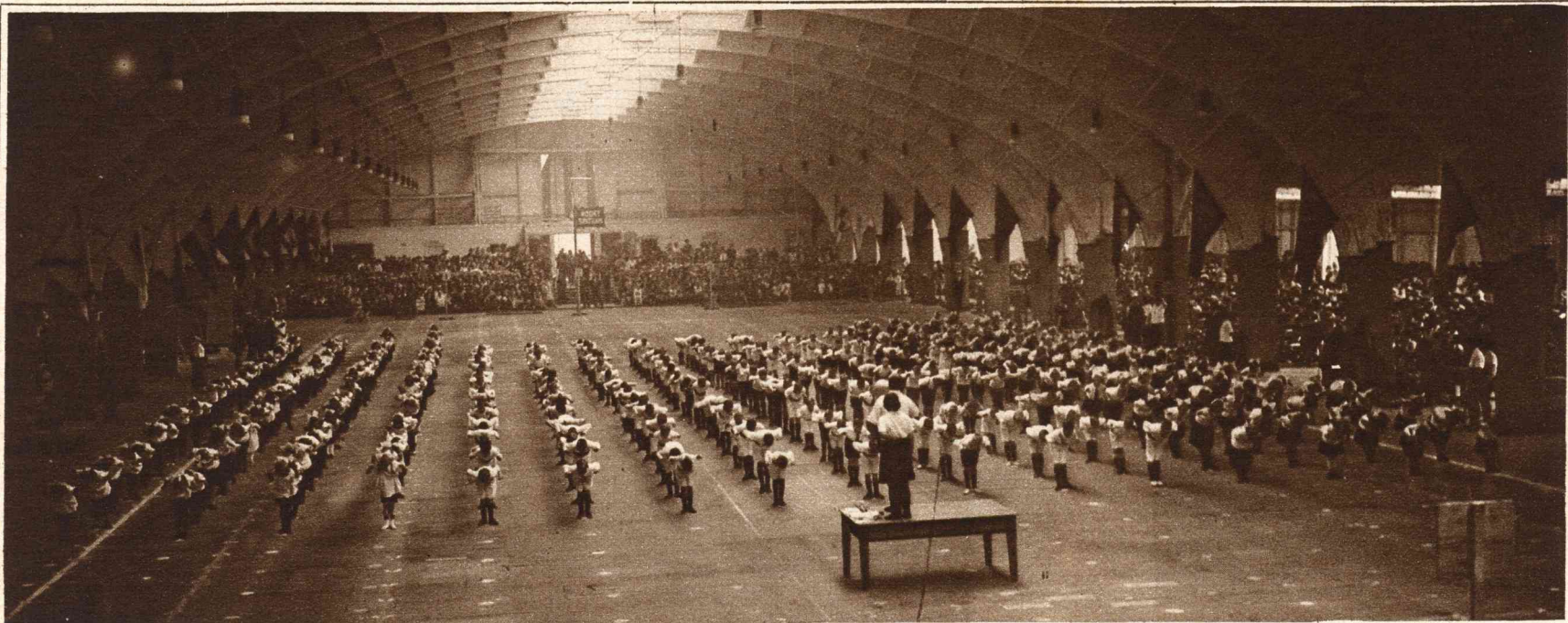
Weth. de Miranda op het spreekgestoelte.

Jongh. I. Norden, zoon v. wijlen S.I. Norden

In aansluiting aan de foto op onze titelbladzijde volgen hier nog een drietal foto's betrekking hebbend op de Gymnastiekdemonstratie van den Bond van Amsterdamsche Speeltuinen-vereeningen. Bij dezen bond zijn niet minder dan 30.000 Amsterdamsche gezinnen aangesloten — geen wonder dat de uitvoering in het R.A.I.-gebouw en de optocht daarheen groote belangstelling trokken. Hierboven: De 1500 turners en turnsters, onderweg van den speeltuin in het Weteringplantsoen naar het R.A.I.-gebouw, in de Van der Helstraat gekiekt; rechts: De aankomst voor het R.A.I.-gebouw.

Een der nummers van het programma, dat op uitstekende wijze in het voor dergelijke uitvoeringen zoo bij uitstek geschikte groote gebouw werd afgewerkt.

SUNSHINE VALLEI

DOOR
JOHN RALEIGH

Er was een veete, een hevige haat ontstaan tusschen Guy Bradfort en Jimmy Pott. Beiden waren eigenaars van twee groote ranches, die vlaknaast elkaar lagen in Sunshine-vallei (Nebraska).

Er was een strijd ontbrand tusschen de dollars van Jimmy en Guy.

Jimmy bood soms vier maal hooger dan de werkelijke prijs voor 'n mooie koe dan Guy, en als hij hem dan dacht te hebben, deed die vervloekte Guy een bod dat zelfs de huizen in Sunshine-vallei er van rilden.

Zoo kwam het dan ook dat feitelijk niemand precies wist wie de mooiste dieren had.

Nu pochte Guy eens in een groot gezelschap, dat hij pas een buitengewoon grooten en mooien stier had gekocht en dat er absoluut geen tweede was te vinden, die ook maar in de schaduw van zijn beest kon staan.

"Dat is 'n teeken dat hij erg mager is," zei Jimmy, "want als hij werkelijk zoo dik en groot is, moet hij een groote schaduw geven, en daarin moeten vele dieren kunnen staan. Overigens," voegde Jim er bij, "krijg ik morgen een beestje gestuurd, dat ik in de buurt van Kirkby-Lunn heb gekocht. Dat beest is zóó groot, dat, als je om hem heen wilt loopen, je bijna vijf minuten noodig hebt. Van kop tot staart is ie bijna 200 meter."

Er werd natuurlijk hartelijk gelachen, maar toen den volgenden dag 'n verbazend groote stier met den Kansas express in Sunshinevallei arriveerde, liep de geheele bevolking uit om het dier te zien. Guy echter was thuis gebleven, hij wilde eerst hooren of het dier werkelijk zoo flink was.

Toen EdgarPrinton, een der koeienverzorgers, echter plots de plaats opliep en luidkeels riep, dat Caesar — de koningsstier van Guy — gestolen was, ijde Guy naar het station en herkende, naar hij zeide, zijn eiger beest.

"Vrienden," schreeuwde Guy, "het is mijn stier, Jimmy heeft 'm vannacht gestolen en weggevoerd. Nu laat hij hem terug brengen per trein, van af het dichtstbijzijnde station. Ik ken het beest, het is 't mijne en ik klaag Jimmy aan als veedief."

Er kwam spanning in 't geval, tot dat Jim nog zei, dat hij 't dier van Lionel Barrymore, den sheriff van Kirkby-Lunn had gekocht en dit desnoods kon bewijzen. "Overigens," vervolgde Jim, "heeft 't beest een naam; als Guy denkt dat het zijn stier is, moet hij zijn naam noemen en zien of hij er naar luistert."

"Ik had het dier te kort om reeds een naam voor hem te bedenken," zei Guy.

"Lionel Barrymore noemde hem Paddy en we zullen zien of hij naar dien naam luistert," zei Jim en hij liep op den stier toe.

"Padoy!" riep hij en met een ruk wendde de stier den kop om en luisterde naar Jim.

"Gehoord en gezien?" vroeg Jim met een tevreden lachje zich tot de omstanders wendend.

"De zaak is al in orde!" werd er geroepen, "het zal zóó zijn, dat Guy wist dat je het dier hebt gekocht en hij had gedacht het zich toe te eigenen en daarom er bij voorbaat reeds op pochte."

Guy werd kwaad en wilde zijn revolver trekken, doch Jim was hem voor en riep: "Laat zitten, Guy, als je één partijtje verliest, kun je onmogelijk zoo dom zijn om je zelf te dooden — zelfmoord is fâf!"

Guy wist heel goed dat Jim had begrepen, dat hij hem wilde neerschieten. Iedereen begreep dat. Maar nu Jim nog den spot dreef door het te laten voorkomen alsof hij dacht dat Guy zichzelf wilde dooden, nu kende zijn woede geen grenzen.

"Er is iets op te vinden," zei hij, "om te bewijzen dat het mijn beest is. Ik zal dien beroemden sheriff, die een stier tweemaal verkoopt, eens hier laten komen."

Als Lionel het beest tweemaal heeft verkocht, is een onzer de dupe; ik heb het dier echter reeds een week geleden betaald. Overigens is Lionel een te eerlijk man dan dat ik mag denken dat hij Paddy ook aan Guy verkocht. Er is dus feitelijk geen gedupeerde, hoewel ik gaarne wil toestemmen dat als er twee ruilen er een moet huilen. Welnu, ik ruilde mijn dollars voor dien stier en ik huil

Nauwelijks was Jim thuis of hij liet „Stormbird" zadelen en met bijna ongelooflijke snelheid vloog de volbloedhengst naar Kirkby-Lunn.

Eenmaal daar zijnde vertelde Jim wat er was gebeurd en... Lionel Barrymore zadelde eveneens een paard en nu ging het weer den zelfden weg terug.

Het was bijna half acht voor de mannen terug waren en Jim zeide dat hij, als Mother Magree soms geen slaapgelegenheid voor Lionel had — de kans bestond immers dat de heele boel werd platgeschoten! — hij, Jim, wel voor een legerstede voor Lionel zou zorgen.

Precies om acht uur was ieder, die maar eenigszins belangstelde in den afloop van deze „stierenstory" in de bar van Mother Magree aanwezig.

Guy was ook op tijd en dat verbaasde velen der luidjes. Opmerkelijk was echter dat hij al zijn „jongens" (cowboys) had uitgenoodigd, en alles wees er op dat, als de beide partijen het niet eens werden, het er akelig warm zou toegaan. Alles hing natuurlijk van Lionel's getuigenis af.

De ontkenning was veel eenvoudiger dan men gedacht had. Lionel verklaarde, dat hij den stier voor vijf dagen aan Jim had verkocht; het dier had het merkteken „P" gekregen. Dit was het merkteken, dat Lionel aan elk verkocht dier gaf. Het betekende: Paid (betaald). Nu wilde het geval dat het dier twee dagen na den verkoop was gestolen en men het niet zoo spoedig vond als noodig was.

Het eigenaardige was echter dat de stier des nachts in alle stilte was teruggekomen of gebracht. De letter „P" was zorg-

vuldig bijgebrand tot de letter B. Het zou niet gemakkelijk te bewijzen zijn geweest, (al de dieren van Guy droegen een „B" als merkteken), maar Lionel stapelde al de bewijzen op elkaar en Guy moest zich gewonnen geven, dat hij ongelijk had.

Dit echter betekende evenveel als veedief en het was destijds in Nebraska een ongeschreven wet, dat elke veedief zonder onderscheid des persoons werd opgehangen. Dit nu voorzag Guy en hij trachtte zijn arrestatie te voorkomen door plotseling zijn revolver te trekken en er als een gek op los te schieten.

In de onverwachte verwarring welke ontstond, gelukte het hem de deur te bereiken en het volgende oogenblik was hij verdwenen.

Zijn boys versperden op alle mogelijke manieren den uitgang tot de deur en eerst toen Jim en Lionel hun revolvers lieten spreken, liet men den uitgang vrij. Jim holde naar de plaats waar hij „Stormbird" had gestald. Het prachtige dier was dood... Vermoord.

Een razende woede maakte zich van Jim meester, hij greep een ander, in de nabijheid staand paard, sprong er op en begon Guy te achtervolgen. Deze laatste was ook op een paard ontvlucht en reed wat hij kon om zijn leven te redden. Hij wist maar al te goed dat men hem niet zou sparen... Hij scheen een vast doel te hebben, waarnaar hij zich spoedde en dit vervulde Jim met schrik.

Immers, Guy reed in de richting van het huis van Eva Lonard, de verloofde van Jim.

Een aardig kijkje in ons Vondelpark op een zonnigen dag. De kinderdruchte bij het eendenpoeltje.

niet. Als er nog meer is te zeggen, kan dat vanavond in 't openbaar geschieden in de bar van Mother Magree. Degenen echter, die op een knokpartijtje zijn gesteld, kunnen best thuisblijven, want er wordt niet gevochten, of Guy zou moeten trachten mij lood te voeren. Ik zal trachten met mijn paard „stormbird" naar Kirkby-Lunn te gaan en nog voor den avond valt, met Lionel, den verkoper, terug te zijn."

"Dat is een poging tot ontvluchting!" zei Guy scherp.

Pats! Als een mokerslag kwam Jimmy's vuist tusschen de oogen van Guy, die half bewusteloos achterover tuimelde.

Men stootte achteruit — berekende reeds hoe er weldra een gevecht zou ontbranden.

Maar zulks gebeurde niet. Guy koos de wijste partij en zich omkeerend zei hij: "Tot vanavond bij Mother Magree, Jim. Ik zal er zijn!"

"Ik hoop het," antwoordde Jim, terwijl hij den stier bij den halster greep en er mede vertrok.

Een der mannen van Guy zei nog eventjes dat Jimmy gelijk had toen ie zei, dat iemand vijf minuten noodig had om rond den stier te loopen. Maar, voegde hij er spottend bij, "dat komt, omdat je een grooten boog om het dier moet beschrijven, want van dicht bij stinkt ie te veel."

Bliksemsnel trok Jim zijn revolver uit zijn rechterbroekzak (de spreker dook vlug weg) en stak het in zijn linkerbroekzak. Weer had Jim de lachers op zijn hand.

Nu was Jim voor het eerst van zijn leven bang. Bang niet voor Guy zelf, maar hij wist dat er niemand anders in de hut zou zijn dan Eva en hare reeds bejaarde moeder.

Jim spande alle krachten in om vóór Guy het huis te bereiken en zijn paard overtrof zich zelf.

De afstand bleek echter weldra te groot om Guy voor de hut in te halen. Hij zag hoe de sluwe veedief in 't huis verdween.

Jim verwachtte nu een waren kogelregen, maar hoe meer hij het huis naderde, hoe vreemder het hem te moede werd. Plotseling werd de deur opengeworpen en Eva trad naar buiten.

Met de revolver in de hand sprong Jim van het paard en trad op Eva toe.

„Dag Eva,” zei hij kort. Toen vervolgde hij: „Eva, er is 'n man in je huis, Guy, je kent hem! Hij heeft mijn vee gestolen en wilde het doen voorkomen alsof ik zijn vee stal. Lever hem mij uit. Verderop wachten zij op 'm. Hij moet hangen.”

Eva keek Jim ernstig aan. „Hangen?” vroeg zij nu kalm. „Hangen omdat hij vee heeft gestolen? Zoo,” zei Eva met nog steeds dezelfde kalmte, „welke wet schrijft voor, dat iemand die niet vermoord, slechts gestolen heeft, daarvoor met zijn leven moet boeten?”

„Eva,” zei Jim, „jij weet evengoed als ik, dat het een ongeschreven wet is, die in geheel Amerika geldt.”

„Welnu,” zei Eva, „ik heb niets aan 'n ongeschreven wet, en als ik kan, zal ik de eerste zijn die aan dat veroordeelen zonder verhoor een einde maakt. Maar dit zeg ik je: als ik Guy aan jou overlever, wordt hij opgehangen. Daar is niets aan te doen. Maar dan ben jij de oorzaak van zijn dood... Jij levert hem aan zijn beulen over. Jij bent dan zijn moordenaar en... Jim... ik wil geen moordenaar tot man. Spreek ik duidelijk?”

„Eva, jij wilt hem beschermen die, als hij er de kans toe had gezien, mij had laten bengelen, hem redder...?”

„Ja,” sprak zij met kalmte, „dat wil ik! Geef hem een kans tot ontvluchten of zie de mannen verderop te bewegen, de ongeschreven wet ongedaan te maken. Geef je hem die kans? Laat je hem zelf beslissen?”

„Yes!” Jim zei het kort maar heel krachtig. „Ga mee!” zei Eva, „laat hem zelf kiezen.”

Gewapend met 'n revolver zat Guy in de hut. Eva's moeder stond naast hem.

„Guy,” sprak Jim, „er is iemand die voor je heeft gesproken... Ik weet dat als jouw zaak was gelukt, ik nu zou bengelen... Ik vergeef jou je smerige daad niet, maar ik geef je 'n kans. Ik zal 'n volle twee minuten in de hut blijven en jij verlaat de hut. Je kunt zelf beslissen welke kans de beste is... Aan den eenen kant wacht je onverbiddelijk de dood, aan den anderen kant de vrijheid. Aan den kant der vrijheid is 'n anoniem adres waar ik je veestapel kan zenden. Kies nu...”

Guy vloog als 't ware de deur uit, gapte even vlug Jim's paard en verdween...

„En,” vroeg men in het kamp, „heb je hem neergeschoten?”

„Neen,” zei Jim, „het was niet nodig, ik zag hem bij Cornwall-creek in het ravijn te pletter vallen...”

ONS KINDERHOEKJE

**VAN EEN JONGEN, DIE GRAAG
: BLUFTE, EN EEN TELEFOON :
DOOR JOH. v. d. HOEK**

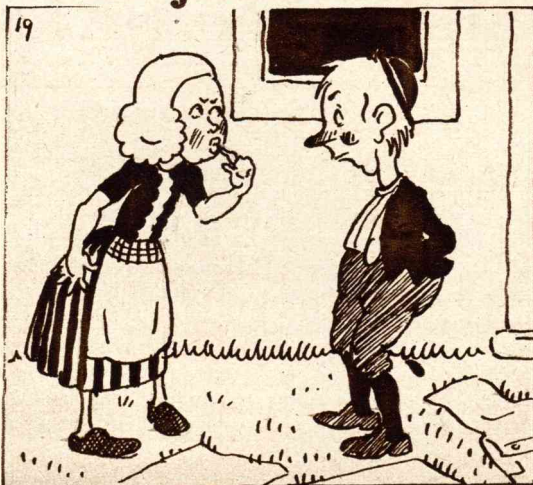
„Bluffertje” moemden hem nu compleet alle jongens. Niet omdat-ie een nare jongen was, waaraan ze een hekel hadden. O neen! George van Welken was een stevige boy van een jaar of twaalf, kon vechten als de beste en nog beter leeren.

Een vervelende jongen was ie dus niet. Waarom ze hem dan zoo noemden? Omdat-ie één gebrek, maar dan ook een heel groot gebrek had. George van Welken blufte, blufte tot in het oneindige.

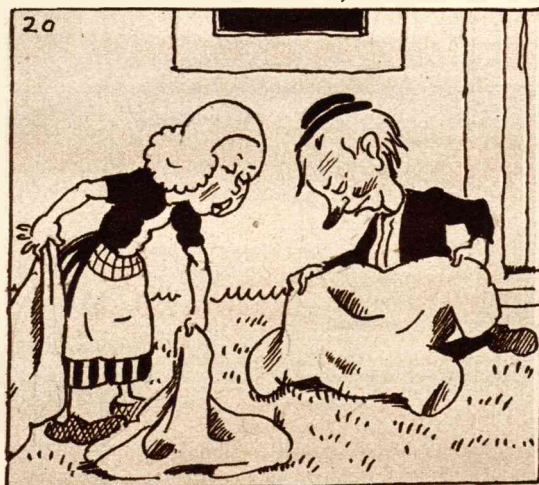
Had-ie bij het spelen — wat nog al eens gebeurde — een jongen overwonnen, dan waren het er, wanneer hij het vertelde, minstens zes geweest.

Vertelde meester het een of ander bij de aardrijkskunde-les, dan wist George dat al veel beter. Hij had het gezien in de een of andere stad en noem-

BOER JAPIKS DOOR PIJLTJE

En zoo, na uren wandelen,
Vermoeid en uitgeput,
Ging Trijntje met d'r Japie-lief
Wat rusten bij een hut.
Maar door 't klein en open raam,
Daar boven 'in den muur,
Klonk 't tellen van veel zilvergeld,
Vreemd in 't nacht'lijk uur.

„O jé! Kom mee!” sprak Trijntje toen,
„Dat zaakje is niet pluis;
'k Wed dat die boef, die jou bestal,
Woont in dit eenzaam huis.
Al 't bleekgoed dat hier voor ons ligt,
Dat trekken wij nu aan,
En als die boef ons zoo dan ziet,
Is 't met z'n moed gedaan.”

Wordt vervolgd.

de dan nog honderden dingen op, die — volgens hem — meester had vergeten.

Eenmaal was-ie er toch ingelopen. En leelijk ook. Een prachtig plannetje van Henk Verbruggen, George's besten vriend, had dit wonder tot stand gebracht.

Een wonder! Dat was het voor de jongens, om George er in te laten lopen. Met zijn vlugge hersenen, zijn groot doorzichtsvermogen was het bijna onmogelijk, hem een rad voor de oogen te draaien. En Henk had dit toch tot stand gebracht. Geen wonder dus, dat de jongens het als een soort wonder beschouwden.

Het was aldus gegaan.

Na heel veel gepraat, hoe ze George van zijn bluffen zouden genezen, had Henk op een Zaterdagmiddag tegen de jongens, die zich met dit vraagstuk bezig hielden, gezegd, dat-ie niet durfde hopen, George te genezen, maar dat-ie in elk geval een kansje wilde wagen om hem in zijn opsnijden te vangen.

Den volgenden dag, een Zondag, was Henk een dag uitgeweest, naar zijn tante, die een uurtje met de tram rijden verderop woonde.

Toen-ie echter den volgenden Maandag op school kwam, zei-ie, naar Amsterdam geweest te zijn.

En vertellen dat-ie deed! Het was bij het belachelijke af. De jongens waren het er aanstonds over eens, dat Henk het bluffen van George had overgeërfd. Alleen degenen, die van het plannetje afwisten, hadden stil staan lachen en elkaar aangestooten.

En Henk vertelde maar verder. De vreeslijkste geschiedenissen vloeiden van zijne lippen. En bij alles, wat-ie vertelde, wist George, die werkelijk al eenige malen in Amsterdam was geweest, nog „het mooiste” er aan toe te voegen en als men de beide vrienden-bluffers mocht gelooven, dan was Amsterdam niet alleen Amerikaansch-wonderbaarlijk, maar ging die stad alle begrippen van mogelijkheid en onmogelijkheid ver te boven.

En Henk vertelde verder:

„En toen zag ik plotseling — hij had het over de

„Artis” — een reuze-olifant, die op geweldige vleugels door de lucht vloog.”

Dit was het plannetje, dat voor George een valkuil moest zijn.

En of-ie er in liep? Eenvoudig buitengewoon. Voor-ie zelf wist, wat-ie zei, flapte-n-ie eruit:

„Phhh! — Dat heb ik al minstens driemaal gezien.” Het feit, dat de jongens in een lachsalvo losbarstten en dat George zijn vergissing aanstonds bemerkte, behoeft natuurlijk geen nadere verklaring.

Genezen was-ie echter niet. Want ofschoon het reeds een jaar geleden was, blufte George nog steeds. En zeker niet minder dan tevoren.

Hield George echter van bluffen, zijn allergrootste genoegen was ongetwijfeld de telefoon van zijn vader. Als het hem niet was belet, zou-ie eenvoudig de school ervoor verzuimd hebben. Al de jongens, die thuis een telefoon hadden, maakte-n-ie zijn vrienden, alleen om ze 's avonds op te kunnen bellen. En de telefoon zou, wanneer het ding had kunnen spreken, de verklaring geweest zijn van vele jongensstreken en nog meer moeilijk huiswerk. De telefoon was zijn vreugde, zijn speelgoed, en een grotere straf, dan niet te mogen telefoneren, was er voor George niet denkbaar. Hij gaf minder om zijn boterhan dan om de telefoon.

De eenige verklaring voor deze zeldzame telefoon-genegenheid was misschien wel, dat-ie er door bluffen kon zooveel-ie wilde, zonder dat de luisteraar hem zag blozen; iets, waarvan-ie nog al eens last had, wanneer-ie zelf ook vond, dat het wel wat erg werd.

George van Welken stond in het kantoor van zijn vader en liet zijn huiswerk nazien. Er zaten niet heel veel fouten meer in en na het nog een keer te hebben overgezien, mocht hij het wegleggen en... naar de telefoon gaan.

Zoo hard-ie kon, liep-ie naar het toestel, rinkelde dat het een lust was om te hooren en vroeg om nummer 1051.

Dit was het nummer van Henk Verbruggen en zodra George „Hallo” hoorde roepen, begon-ie te spreken, zonder den ander den tijd voor een enkel woord te gunnen:

„Hallo! — Ben jij het Henk? — Je weet toch wel den tuin van onzen notaris?”

Door het toestel klonk een zwak: „ja!”

Het viel George op, hoe verwonderd dit woord klonk. Doch hij stoorde er zich niet aan en ging weer voort:

„Dan zal je ook wel weten, dat er zulke reuze-appelboomen in dien tuin staan? Nu, daar heb ik een grap mee beleefd. Stel je voor: Gisteravond zit ik daar boven in een van de grootste boomen en net wil ik me eens te goed doen, of — ja, raad eens, wie er den tuin inkwam?”

De notaris zelf. Hij wandelde wat op en neer en bleef toen recht onder den boom staan, waarin ik zat. Nu moet je weten, dat-ie buitengewoon bijziende is en ik verknaukelde me dus van pret.

Maar jawel! Het duurde niet lang, of hij wuift met zijn hand en begroet iemand, die ook den tuin inkomt. Ik wil weten wie het is en kijk tusschen de bladeren door.

Ik dacht, dat ik van schrik uit den boom viel. Het was mijn vader.

Gelukkig zag-ie me niet en terwijl ze beneden stonden te praten, zat ik boven rustig appels te eten en gooide een keer den notaris doodeenvoudig 'n steeltje op z'n hoofd...”

Een oogenblikje moest George ophouden om eens rustig uit te proesten en hij verwonderde er zich alleen maar over, dat aan de andere zijde van den draad geen luid gelach weerklonk.

Eensklaps ging de deur achter hem open. Een oogenblikje stil dus, want als zijn vader achter hem stond, vertelde-n-ie maar liever niet dergelijke avonturen.

Een zware hand legde zich dan op zijn schouder neer en een andere hand ontnam hem den hoorn, die aan de telefoon werd opgehangen.

George zag op en... stond recht tegenover den veldwachter.

„Kom maar even mee, ventje,” sprak deze barsch.

Zonder juist te weten, wat-ie deed, volgde George den handhaver van het gezag, en zat na tien minuten op het politie-bureau, waar-ie zijn vader en den notaris, die rood zag van drift, aantrof.

Een waar kruisverhoor ontspoon zich en George voelde zich niet buitengewoon op zijn gemak tusschen zijn ondervragers.

Al spoedig kwam zijn onschuld aan het licht. De notaris miste weliswaar appels, maar het was overduidelijk, dat George de dief niet was.

Maar hoe dit alles was geschied, wat het geval was geweest? Eenvoudig een kleine vergissing op het telefoonkantoor. In plaats van met 1051, had men George aangesloten met 1031. En op die manier had-ie zijn avontuur rechtstreeks aan den notaris zelf verteld.

Het bluffen heeft George nooit afgeleerd, maar wel dacht-ie er in het vervolg steeds aan, wat de gevolgen konden zijn, als eens een ander zijn woorden hoorde.

DE VROUW EN HAAR RIJK

KINDERKLEEDING.

De tijd, dat uit een oude rok of japon van moeder nog een flinke schooljurk voor „zus” placht gemaakt te worden, is lang voorbij.

Tegenwoordig volgt de kindermode die der groote menschen op den voet en is er als 't ware de trouwe afbeelding van.

Niettemin zijn de stofjes, voor kinderklee-

ding geschikt, vriendelijk, fleurig en goedkoop en daar uit een paar meter stof reeds een aardig model van kindjurk te fabriceren is, loopt het dus met de kosten nogal mee.

Men ziet dan ook opvallend veel aardige kindjurken van wollen mousseline, voile, frotté en zéfir, van degelijk sponjé, van katoenen crêpe en zelfs van het zoo uiterst voordelige en toch zoo frissche crétonne.

Voor kleine en groote meisjes is er feitelijk maar één model, de effen kimono-kiel, maar met de noodige variaties.

De druk bewerkte patronen der stoffen maken veelvuldige garnering overbodig, terwijl ook op de effen japonnetjes alle bewerkelijke invulborduursels door steeds ijler en luchtiger borduurwerk verdrongen worden.

Hoe dikwijls noodigt de hoogst eenvoudige versierwijze met wat vlugge, loopende omtreksteken de moeder niet uit, het zelfgemaakte kledingstukje voor haar kroost met gezegde handwerksteekjes te versieren.

Voorbeelden zijn in alle modeplaten te vinden, speciale steekjes- en randjesboeken zijn er in den handel, terwijl voor ook maar eenigszins uitgebreider patroontjes de zoo handige strijkpatroontjes verkrijgbaar zijn.

De nieuwe zomermode brengt voor de kleinere kindertjes enkele aardige versieringen, waarvan sommige, heel origineel, den kleintjes een lust voor de oogen zijn.

Op een gezellig kiltypakje van fijn wollen Jersey trof ik b.v. eene randversiering aan van kleine geborduurde vogeltjes, die op de afscheiding van kielte en rokje geplaatst, een allerliefst effect maakte.

Het pakje had een vierkant, biesomzoomd halsje en lange mouwtjes met bies als polsmanchetje. Het rokje was geplooid, het effen kielte was onder den genoemden rand plat opgezet.

Het zoo moderne wijde directoire-broekje gluurde, ofschoon het een meisjespakje was, heel glunder onder het korte jurkje vandaan.

Een ander vlug jurkje, een kort hangertje van rose zéfir, droeg een rozerood gespleten kraagje en gespleten manchetjes op de korte kimonomouwtjes. Beide sierdingen waren met een rooden festonneersteek afgewerkt.

Grappig deden de imitatieopjes op dit jurkje. Zij waren in den vorm van bloempotjes aangegeven door middel van roode rijgsteekjes en uit elk bloempotje bloeide fleurig een bosje roode bloemetjes op.

Ook dit aardig jurkje ging vergezeld van een bijpassend directoirtje, zoodoende een pakje vormend, dat precies past in het beeld der huidige kindermode.

Deze enkele voorbeelden mogen doen zien, wat gebracht wordt aan aantrekkelijke kindermodeletjes. De oervormen kunnen tot in het oneindige gevarieerd worden.

Het kielte kan zonder plooirokje met wat ruimte, en een laag geplaatst ceintuurtje tot de hoogstmodieuze „rechte” jurk omgetooverd worden.

Met korte mouwtjes en een kraagje krijgt het... bestemd voor koelere dagen... ineens de echte zomerallures.

Het hangertje ondergaat eene flinke gedaanteverandering door het aannemen van lange mouwtjes. Indien om het halsje een breede ronde bies gezet wordt, ziet het er te moderner om uit, daar biesen mode's uitverkoren garnering zijn.

Met een geborduurde takje op de bies en op het jurkje — heel laag bij den zoom — want dat is het nieuwste, kennen we hetzelfde modelletje bijna niet meer terug. De gesmockte jurkjes zijn niet minder nieuw, ze worden steeds in effen, goed waschbare stoffen uitgevoerd, leenen zich in zijden shantung voor gekleede, in linnen en effen zéfir voor de allereenvoudigste huisdracht. Voor het opgroeiende meisje heeft de mode rijker stoffen en minder handwerkgarnering. Voor de school ruiten en streepjes, effen jurken met ingezette banen van bontbedrukte stof, met bontbewerkte vesten, hals en mouwafwerking.

'n Enkele, opvallend fleurige jurk van druk gepatroond crêpe of cretonne mag niet ontbreken. Het model, een rechte kimono-kiel, vraagt niet de minste versiering.

Hoogstens worden de contouren afgebiesd met effen stof.

Zulk een bies aan hals en mouwtjes en aan den zoom heeft eene zeer kleedzame uitwerking. Zij sluit aan bij de van achteren gestrikte ceintuur, die, ook in effen kleur, uit een paar van voren ingeknipte gaten komt kijken.

Het bonte, gebloemde cretonne jurkje is ook verbaasd aardig als overgooiertje op wit onderblousje. Het moet dan een langwerpige rond, afgebiesd décolleté hebben.

Biesjes om armsgaten en zakjes completeren het. Een lakriempje is er als ceintuurtje het meest gewild op.

Uitgaansjurken voor meisjes zijn van bedrukt shantung, van crêpe Marocain en crêpe-

de-Chine en nu voor de warme zomerdagen van dik-opgeborduurd plumetis.

Zijden jurken zijn er in de harde moderne kleuren, die bleke meisjes eene zacht-wazige tint geven. De nevelachtig doorzichtige stoffen kleeden flinke meisjes met frissche wangen het beste, omdat zij de gelaatskleur temperen en verfijnen. Uitgaans- en feestjurken worden thans hoofdzakelijk versierd met breede oprijgsels en een overvloed van strookjes, al of niet geplisseerd.

Eene ultra-nieuwmodische dracht voor jonge meisjes, welke reeds heele dametjes worden, is de korte mantel zonder mouwen.

In vareuse-vorm met rondom een aardig doorstoprandje is hij een sierlijk en gratievol kledingstukje.

Met mouwen van effen stof op een ruiten jurk staat hij toch fikscher en is met zijn geruite kraag en mouwopslagen een verreweg practischer kledingobject.

De lange rechte raglanjas is een trouwe gezelschap voor de opgeschoten leerlingen van de H.B.S. of gymnasium. Met 'n afneembare pelerine is hij tevens een hyper-modern kledingstuk.

Zeer aantrekkelijk is ook een eenvoudige jas van amandelgroen, marine-blauw of muisgrijs popeline of gabardine.

Deze fijne jas is van de moderne scarf voorzien, welke zich als slippers-kraag opengeslagen of om den hals dicht geslagen laat dragen.

Zijne afwerking bestaat uit zijden franje, waarbij het chic staat, ook wat franje uit de mouwen te laten kijken.

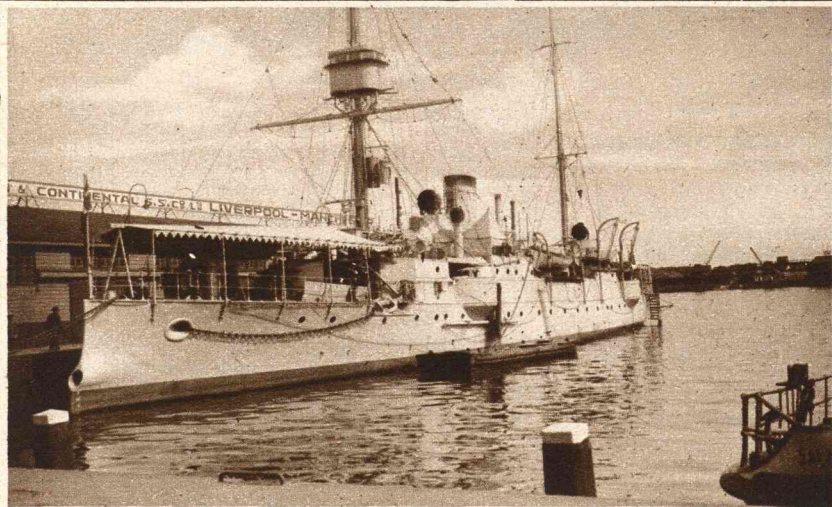
Een speciaal kenteeken der zomermode van dit jaar is het in medaillon borduren der initialen. Elke jeugdige draagster kan haar eigen merkteken op elk harer japonnetjes, jumpers, blouses en mantels doen plaatsen. Zij zal er even algemeen bekend mede raken als ze er modieus mede uitziet.

GRIJZE HAREN

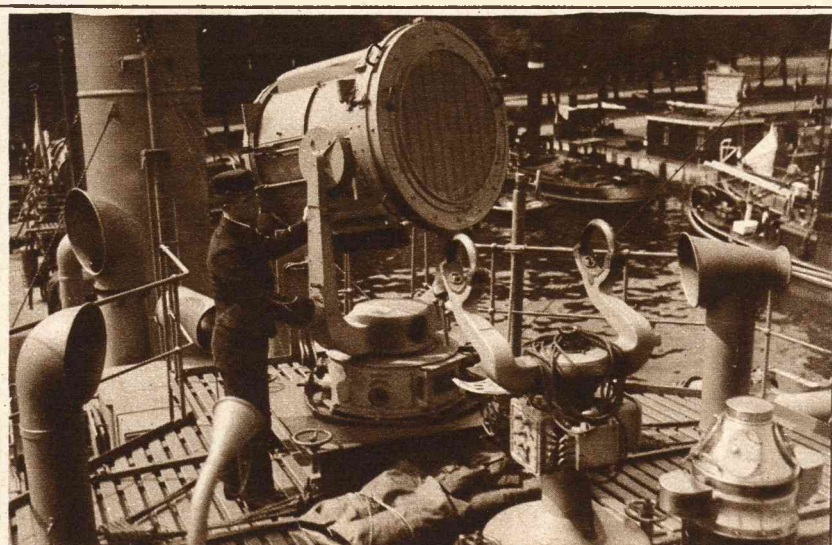
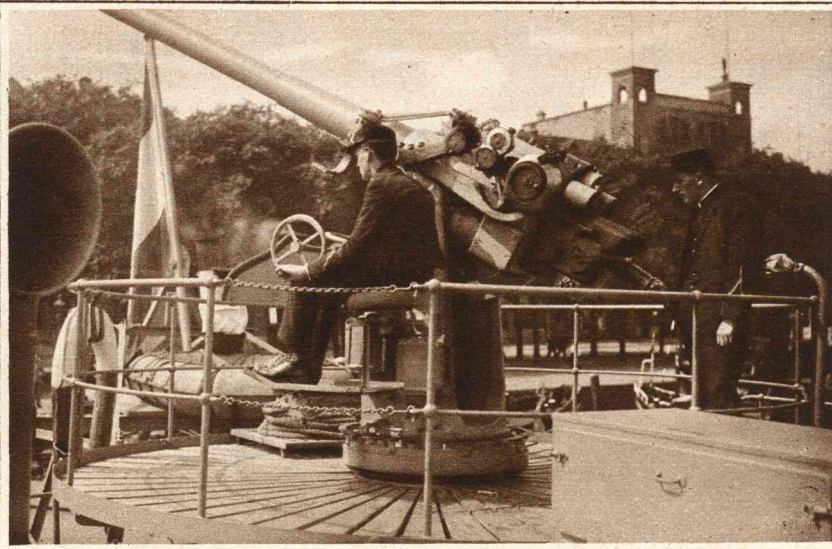
HEILIGENWEG 40. Telef. No. 3421, AMSTERDAM. Voor

worden door JOH. v. d. BERGH's „EUREKA” (gegarandeerd onschadelijk) zonder verven, na tijdelijk gebruik tot hun natuurlijke kleur teruggebracht. Overal verkrijgbaar in flacons à f. 4.—, f. 3.— en f. 2.25 (naar buiten verhoogd met 40 ct., rembourss 55 ct.) Indië prijsverhoging. Vertegenwoordiger: F. GEELLEN, Soerabaja.

STADSNIEUWS

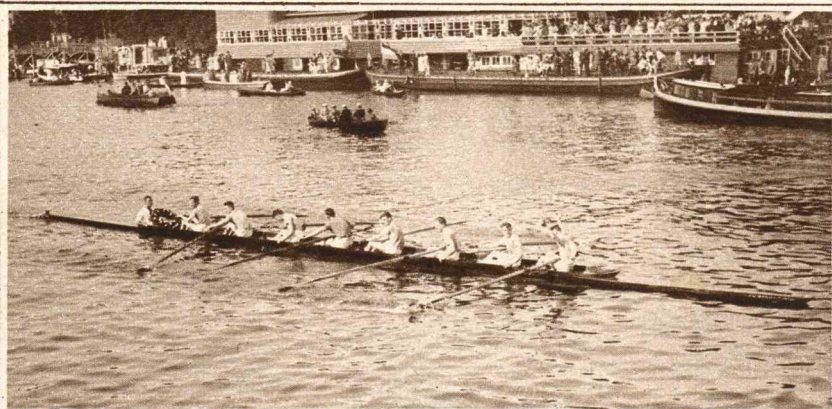
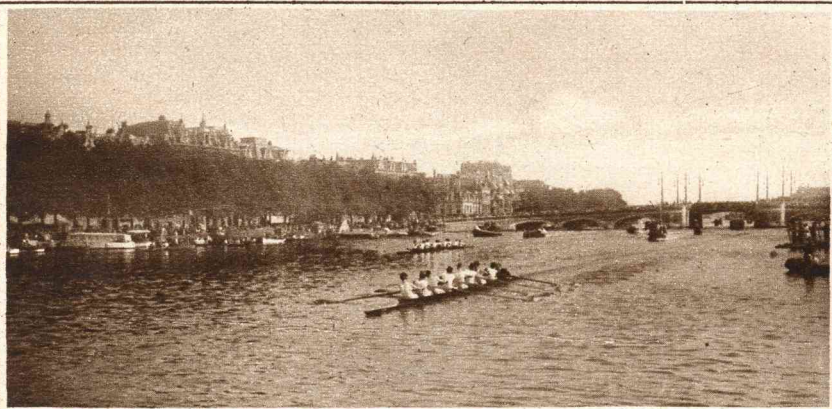

Amsterdam heeft weer eens bezoek gehad van een vreemd oorlogsschip, ditmaal van den Deenschen kruiser *Hejmdal*, die aan de steiger van de firma van Es en van Ommeren aan de De Ruyterkade ligplaats heeft genomen (links). Rechts: Een aardig kiekje: twee Hollandsche Jantjes die een hunner Deensche kameraden bekijken.

De *Douwe Aukes*, de Nederlandsche mijnenlegger, die in Amsterdam is aangekomen en ligplaats nam aan de De Ruyterkade (links) naast de Nederl. torpedoboot G 16.

Een tweetal kiekjes aan boord van de *Douwe Aukes*. Boven: Adelborsten manoeuvreerende met een der kanonnen. Beneden: Bij het groote zoeklicht.

Nog een tweetal kiekjes van de roeiwedstrijden op den Amstel. Links: De strijd der jonge achten van *De Hoop* en *Willem III*. Vooraan *De Hoop*, die winner werd. Rechts: De oude acht van de jubileerende vereeniging *De Amstel*, die van *Njord* en *Laga* won.

DE LAATSTE BLADZIJ

KLEEDERMAKERIJ VOOR DAMES EN HEEREN. W. VAN DROFFELAAR,

OVERTOOM 299, AMSTERDAM
TELEFOON ZUID 8361

VAN DE HOOG SPRINGPLANK. (London Opinion.)

DE SCHURK.

De hospita van den acteur was een goede ziel en hij vond, dat hij haar wel eens een genoeg mocht doen. En hij gaf haar een vrijbiljet voor den schouwburg. „Komt u mij vanavond maar eens zien, ik treed dan op in mijn beste rol.”

's Avonds ging de oude dame naar den schouwburg en groot was de verbazing van den acteur, toen hij thuis komend zijn koffer voor de deur zag staan.

Heftig trok hij aan de bel en dadelijk daarop stak de oude dame het hoofd buiten het raam.

„Wat beteekent dat, mevrouw?” riep de man haar woedend toe.

„Ik dank er voor, u langer in mijn huis te hebben,” antwoordde de vrouw. „Twintig jaar lang ben ik een eerbare weduwe geweest en als u denkt, dat ik zoo'n schurk als u in mijn huis wil hebben, dan vergist u je leelijk. Ik heb in m'n heele leven nog nooit zoo'n schobbejak gezien. Gaat u het maar liever weer goed maken met dien armen jongeman, dien u den heelen avond hebt getracht te ruïneren.”

GALANT.

Het was in een der compartimenten van den D-trein. Alle plaatsen waren bezet en tegen de half openstaande binnendeur leunde een dame.

Een der heeren, die op een hoekplaats zat, vond dat toch wel wat erg en zei tegen zijn buurman: „Ik voel me genoodzaakt op te staan, opdat die dame kan gaan zitten.”

„Een pracht-idee,” zei de ander, „dan kan ik in het hoekje gaan zitten en zij kan mijn plaats hebben.”

En hij schoof opzij en maakte plaats voor de dame.

CAFÉ „OOSTERBAAN”
MARNIXSTR. 166
TELEF. 46087
AMSTERDAM

SPECIAAL AMSTELBIEREN
VERGUNNING
KOUDE KEUKEN TOT 1 UUR 'NACHTS.

GOEDKOOPE KONIJNTJES.

Een goochelaar, optredend in een landelijk plaatsje, sloot een vrouw op in een kist, die schijnbaar geheel vrij op het tooneel stond en toen hij de kist weer opende, was de vrouw eruit verdwenen en zaten er twee konijntjes in.

Na de voorstelling kwam een man op den goochelaar toe en vroeg hem: „Kunt u dien toer met de vrouw in de kist ook met mijn vrouw doen?”

„Wel natuurlijk,” antwoordde de goochelaar, die hem wilde beetnemen. „Wilt u uw vrouw zoo graag kwijt?”

„Neen,” antwoordde de man, „dat is het eigenlijk niet, maar mijn kleine Willem heeft me net zoo lang gezeurd, dat ik hem twee konijntjes voor z'n verjaardag beloofd heb. En zoo krijg ik ze goedkoop.”

EEN SLIMME OPMERKING.

„Weet u wat mij zoo bijzonder opgevallen is, mijnheer de schilder? Uw merkwaardige gelijkenis met uw schilderij „Zelfportret.”

KATHEDERWIJSHEID.

Professor: „Brutus en Cassius, mijne heeren, vermoordden Cesar op een voor diens gezondheid hoogst nadeelige wijze.”

MERCURIUS' KANTOORBOEK-EN PAPIERHANDEL

SINGEL 383, bij het Spui, Tel. 47400
Geeft WATERMAN VULPENHOUDER CADEAU.
Vraagt inlichtingen.

RECHTSMIDDELEN.

Boer (die met groote moeite een som gelds voor het voortzetten van een proces bijeen gebracht heeft): „Het schijnt mij toe, meneer de advocaat, dat bij u de rechtsmiddelen al heel spoedig uitgeput zijn!”

DE REDEN.

„Heb je er niet van gehoord?”

„Neen.”

„Maar het is toch bij jou in de buurt gebeurd!”

„Kan wel zijn, maar m'n vrouw was toevallig de stad uit.”

HET VOORNAAMSTE ONTBRAK.

„Heb je genoeg vertrouwen in mij om me tien gulden te leenen?”

„Vertrouwen wel, maar geld niet!”

STRAFBARE ONOPLETTENDHEID.

Grondeigenaar: „Is er van nacht iets bijzonders voorgevallen?”

Nachtwachter: „Jawel, mijnheer, de bliksem is in een der broeikassen ingeslagen.”

Grondeigenaar: „Dat je ook niet beter oplet, waarvoor betaal ik je anders?”

DAT HIEP.

„Oscar, kom toch eten, alles wordt koud!”

„Welnu, wat maakt dat uit!”

„Maar het bier staat ook te verscalen!”

„O, wacht, ik kom dadelijk!”

HET DOKTERSVOORSCHRIFT.

Dokter: „Maar een maand geleden heb ik u al gezegd, dat u, als u het rooken niet opgaf, het geen veertien dagen meer zou uithouden. Hoeveel sigaretten hebt u nu sedert alweer gerookt?”

Patient: „Genoeg om u van de onjuistheid van uw woorden te overtuigen.”

GRIJS HAAR VERDWIJNT

zonder verf, geeft niet af en is absoluut onschadelijk. Proef-flacon 85 cts. Rembours 40 cts. hooger voor porto. Wederverkoopers korting. Hoofdvertegenwoordiger voor Amsterdam: **B. BROUWER, Coiffeur, J. P. Heyestr. 64, Amsterdam**
Te bereiken met lijn 1-6-7-17-23.

ONTVANGEN.

Een rustend burger gaf onlangs ter gelegenheid van het huwelijk zijner dochter een prachtige partij. Toen hij de rekeningen nazag en eens optelde hoeveel hij had uitgegeven, riep hij uit: „En dat noemen de voorname lui nu „ontvangen!”

LEER OM LEER.

Een professor stelt aan zijn studenten een vrouwelijke patient voor en zegt:

„Mijne heeren, hier hebt ge een prachtig geval van klierziekte voor u. Aanschouwt dien dikken neus, die tranende oogen, dat opgezwollen gezicht...”

„Nou maar, mijnheer de professor,” valt de patient beleedigd hem in de rede, „maak u 't nu niet al te erg, u mocht u wel stilhouden; als ze „mooie jongen” roepen, hoeft u ook niet om te kijken.”

TOCH WAT?

Vrouw: „Waarom vertelde je toch aan onze nieuwe bureu, dat je me getrouwd hebt, omdat ik zoo goed kon koken, je weet toch heel goed, dat ik zelfs geen aardappel kan koken.”

Man: „Nou, ik moest toch wat zeggen!”

DUS.... GEWOON!

„Is die nieuwe actrice werkelijk zoo'n buitengewone schoonheid?”

„Nou, zoo buitengewoon is dat nu niet; ik denk dat 't zoowat het midden houdt tusschen wat ze denkt dat ze is en wat haar mededingsters er van zeggen.”

DE LIEVE JONGEN.

„Maar Karel, nou heb ik je gisteren pas een dubbeltje gegeven, dat je zoet zou wezen en vandaag ben je zó stout!”

„Dan ziet u eens, dat u gisteren waar voor uw geld hebt gehad!”

RESTAURANT „PRINCESS' ROOM”

Kalverstraat 28 - Amsterdam

Lunch- en Dagschotels. Dinners vanaf f 1.75
Prima keuken. Matige prijzen.